

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

B.S. Ingemann.

Titel | Title:

Blanca : et Sørgespil

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : V. Brännich, 1815

Fysiske størrelse | Physical extent:

209, [3] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55.-141.-8°

Det Kgl. Bibliotek

130025449631

B l a n c a.

Et

S ø r g e s p i l

af

B. S. J n g e m a n n.

Kjøbenhavn, 1815.

Trykt og forlagt hos W. B r ü n n i c h,
Løvstræde No. 128.

55,-141,-8°

B l a n e a .

Et Sørge spil.

P e r s o n e r n e .

Enrico, En Brodersøn af den sicilianske Konge
Rogerio.

Leontio Suffredi, Rogerios første Minister, En-
ricos Opdrager.

Blanca, Leontios Datter.

Don Alonso, Greve.

Constanze, Datter af Rogerios afdøde Søster
Mathilde.

Prindsessens Page.

Ministre og andre Hoffolk.

Det forsamlede Folk.

(Scenen er paa Sicilien. Tiden hensættes til Be-
gyndelsen af det 12te Aarhundrede).

Første Akt.

(Begynder henved Midnat og ender henimod Morgens-
stunden.)

(Leontios Etot Belmont, tæt ved Palermo.)

Blanca (alene i sit Kammer).

Endnu et Midnat — skynd dig Tid! — lyd snart

Min skjulte Lykkes Time! — kom Enrico!

Din Blanca venter. — Ak! hví maae vi skjule

Som en Forbrydelse vor skyldfri Elskov!

-- Jeg er saa angst hvergang jeg venter ham

Ad denne hemmelige Vej, i denne

Forunderlige Gjenfærdestund, som ventede

En Aand jeg fra de Dødes Rige. -- Lyv!

Hvad drøned saa? — Der forestaaer os vist

Forstyrrelser paa Jord som i dens Indre:

Da Kong Rogerio blev syg, man sagde,

Af Etna spruded Ild, og siden drøner

Det af og til i Jordens Afgrund. — Lyv!

(Klokken slaaertre Dvarteer til 12; hun tæller Slagene.)

Ne! Timerne er Dage til han kommer.

(hun slaaer Skaaden fra en hemmelig Dør i Tapetet).

Bort, sidste svage Skranke paa hans' Vej!

Kom, elskte Nattevandrer!

(hun tager Harpen og præluderer).

Jeg vil synge,

At jeg min Angst kan døde, og Enrico

Kan ile stærkere, naar langt fra han

Min Stemme hører — Ne! den er forstemt

Som Harpen i min Sjæl indtil han kommer.

(hun synger til Harpen).

Der boer en Kæmpe i Vtinas Huler,

Han sukker hver Midnat saa underfuld,

Det store Bjerg ham i Sæller skjuler;

Hver Nat han sig vaander i sorten Muld;

Men evigt i Hjertet det brænder.

Naar Kæmpen sukker, sig Volgen hæver,

De Søehunde tube paa Havsens Bund,

En Havsrue hen over Boven svæver,

Og luller Kæmpen paany i Blund;

Men evigt i Hjertet det brænder.

Hvo har den mægtige Røempe fuet ?

Hvad sjunger den Havfru med sølsom Røst ?

„Den Ild, som dristig mod Himlen lued,

Fortærer i Dybet det jordiske Bryst;“

Men evigt i Hjertet det brænder.

(hun sætter Harpen fra sig og staaer urolig op).

Hvi har du lært mig dette Qvad? Enrico!

Jeg kan ei lade af at synge det,

Skjøndt jeg forstaaer det ei, og det mig ængster;

-- D! er den og forvoven denne Lue,

Vi lønlig nære i vor Varm? — hvi dølger

Jeg den for Verden? — er den da et Man,

Fra Himlen, som paa Jorden jeg maa skjule,

Og lide for? Al! -- Ja saa er det vel,

-- Enrico! — Al! hvi er du ei min Lige?

Hvi stander du paa Trinet til den Throne,

Som jeg kun fødtes til at knæie for?

D! jeg har større Krav paa Dig end Verden.

Hvad rører sig? — Tys! Vægteren jeg hører

Fra Taarnet, og mig synes, Uglen tuder,

Vor skjulte Elskovs Fugl --- Enrico!

Enrico

(træder langsomt ind, skjult i en Kappe, og hvidsker).

Blanca!

(Klokken slaaer 12).

Blanca.

Det er dog Dig, og ingen fiendtlig Aand,
Som under Midnatsklokkens Slag opstiger,
At drage mig i Dybet ned? --

Enrico (kaster Kappen af sig og omfavner hende).

Du søde

Natfærmerinde! — ja jeg er en Aand,
En venlig Aand fra Kjærlighedens Himmel;
Men gaaer i jordisk Dragt, til Du mig hæver
Fra Jorderig med dine Englevinger.

Blanca.

O! det var vel Du kom, jeg var saa ængstlig;
Har Du ei hørt den underlige Lyd
Af underjordisk Torden, som inat
Faanymig skræmmer?

Enrico.

Jeg har Intet hørt.

Blanca.

Maaffee det er min egen Uroe da,
Som skaber Uroe mig i Jord og Himmel,
Dg mig anklager i min Censomhed
For denne hemmelige Fryd; hvi tør jeg
Ei sige til min Fader, jeg Dig elsker?
Gud veed det dog, og alle gode Engle
Har seet det og velsignet os.

Enrico.

Ja Elskte!

Den Følelse, som Engle selv kan føe,
Skal meer ei Menneskenes Afsyn føe;
Det var en daarlige, en utidig Frygt
For Verdens Fordom, som os hidtil nødte
At følge hvad ei Dølgemaal nødte har.
Engst Dig ei meer! det er den sidste Nat,
Du denne hemmelige Dør mig aabner;
Imorgen skal den hele Verden vide
Hvad ei den mig forbyde kan — see! her,

(viser hende et aabent Brev)

Her staaer det skrevet: dette aabne Brev
Erklærer Dig for min bestemte Brud;

Skal end jeg som et Feidebrev i Verden
Udkaste det, jeg skal i Kraft det sætte.

Blanca.

O! kan Du det?

Enrico.

Jeg vil det.

Blanca.

Men min Fader - -

Enrico.

Han kan et grimt den Kjærlighed forbande,
Han frygtede for sildig til at hindre.
Forgjæves søger nu han at adskille
De Hjertes, som han selv har sammenlæstet
Med evige uløselige Bænd;
Hvi opdrog han os sammen? hvorfor knytted
Hans Faderhaand vor spæde Livsraad alt
Med alle en uskyldig Barndoms Blomster?
Hvi lod han os som Gudsfænde foreenes
Ved hver en Leeg, ved hver en barnlig Glæde,
Ved hver en lille Sorg, vi trolig deled?
Nu er vi smeltet i een Sjæl tilsammen,
Og ei i Evighed adskilles vi.

Blanca.

Men vel paa Jorden, min Enrico! — see!
Jeg staaer som Planten fast til Dalen bundet,
Hvort jeg fødtes, du er Himmelbraaben,
Som faldt fraoven qvægende paa Blomstret;
Men siger Solen, dunster Draaben bort,
Dg samler sig i Skyen, for at falde
Besugtende ned paa det hele Land,
Forventningsfuld Sicilien i Dig
Den Mand betragter, som engang maaskee
Rogerios nedlagte Spiir skal føre,
Dg bringe Fædrelandet til et Offer
Sin hele Kraft, ja selv sit Liv, sin Lykke - -

Enrico.

Min Kjerlighed? Nei, Blanca! den er større,
End at Siciliens Ryst kan den begrænde;
Den kan med Jorden Himlen selv omsatte.
Ja vel er jeg af Kongestamme sprunget;
Jeg føler Herskerblodet vældigt rulle
I mine Aarer; ei forgjæves har
Din ædle Fader tidlig i min Sjæl
Indpodet Spiren til det store Haab,

Engang med Wiisdom og med Kraft at føre
Siciliens Kongespjør, og gjøre Folket
Lyksaligt ved et daadfuldt Liv; men derfor
Har jeg min Mennekelighed ei afslagt,
End mindre det Guddommeligste hos mig:
Jeg selv har Fordring paa Lyksalighed,
Og ei for Kronen jeg min Brud forsager.

Blanca.

Men naar dit Fædreland det fordrer. - -

Enrico.

Det

Kan ingen Moder fordre af sin Søn,
At han skal hende eene sønlig favne;
Men lukke Hjertet for sin Elskovs Møe,
Hvem han sin Sjæl har givet. Vel jeg veed,
Der er en gammel Lov, som vil forbyde
Siciliens Tyrster, at forbinde sig
Med Landets Døttre, at ei Undersaatten
Beflægtes skal med Kongehuset; men
Det er en ussel Lov: den grunder sig
Paa Unatur, og jeg skal den udslætte
For evig Tid af Lovene paa Jorden,
Naar jeg engang faaer Magten.

Blanca.

Ne! Enrico!

Erindrer ei Du hvad min Fader sagde,
Da han dit Kald Dig skildred?

Enrico.

Altings Grundvold

Skal ingen Tyrste have Magt at hæve,
Den Willen er, hvorpaa hans Throne hviler,
Med den omslyrter han sin Throne selv:
Saa har han sagt, men ei mig overtudet;
Thi han har ogsaa lært mig, det er Pligt,
Hver unaturlig Eranke at nedrive,
Som menneskelig Smaalighed har bygt,
For at forhindre Landens frie Flugt,
Dg det skal skee: den Ret, som ikke nægtes
Den ringeste blandt Trælle, frit at skænke
Den Elskede det vundne Hjerte, skal
Den nægtes Tyrsten? Skal paa Thronen han
Det Skændigste af Nag sig underkaste,
Som kuer Sjælen? — Nei, frit maas jeg have
Dg affkye hvad Affkyeligt mig synes,
Frit vil jeg ogsaa elske.

Blanca.

O! Enrico,

Naar saa Du taler, flygter hver en Tvivl,
Og ei det mere nogen Synd mig synes,
At jeg min Sjæl har aabnet Dig; men naar
Jeg Dret laaner til min Faders Ord
Om den uhyre Afstand mellem Fyrste
Og Undersaat, saa er det som en Afgrund
Sig aabned mellem os, og jeg gaaer hen
Og skjuler mine Taarer i en Afrog,
Og beder Gud, jeg snart maa døe.

Enrico.

Hvor kan Du

Vel vilde fra mig døe, naar Du mig elsker?

Blanca.

O! saa blev Alting godt: saa vented jeg Dig
Histoppe trolig til Du kom; og Du,
Du vilde heller ei din Blanca glemme,
Men Smerten vilde snart opløse sig
I stille Demod, naar med store Tanker
Til kongelige Sysser Du anvendte
Din hele Aandskraft, og fremtrylled trindt Dig

Et Paradiis blandt et lykfsaligt Folk.
Jeg stod ei meer som nogen Anstødsfreen
Imellem Dig og Folket, ei for min Skyld
Du Thronen undergraved, Loven brød,
Men uden Synd Du kunde elske mig
Som en forklaret Mand, der Dig omsvæved,
Og for hver Skjon og ædel Fyrstedaad
Velsigned Dig - -

Enrico.

O! Blanca, lad mig holde
Dig fast i mine Arme! ellers hæver
Du Seraphvingen alt, og mig forlader.
Stig, Elskte! Er saa vis Du paa min Elskovs
Bestandighed, at Du saa rolig kunde
Mig vente hist, og lade eene mig
Tilbage i en troløs Verden?

Blanca.

Ja,

Var ei jeg paa Din Kjærlighed saa vis,
At paa dens Evighed jeg kunde døe
I dette Dieblis — Enrico! — da
— Da vilde jeg fortvivle - - -

Enrico.

Pige! see

Ei saadan paa mig! Du forsørder mig.
O! jeg fortjener ei saa høit at elskes,
Min Sjæl er lav mod Din; skjøndt ingen Mand
Har mere brændende sin Pige favnet,
End jeg i dette Øieblik, jeg er dog
Kun Is og Steen mod Dig. — Tilgiv mig, Blanca!
Det Malm, som Manden støbtes af, er haardt,
Dg smelter ei saa let; men gjennemluttret
I dine Arme, søled ofte jeg,
At den er evig denne Kjærlighed,
Hvortil Din Mand har hævet mig. — og hør!
Jeg sværger Dig en Sed, en hellig Sed:
Skal end min store Ynglingsdrøm forsvinde,
Dg jeg min Livsplan selv kuldkaſte — skal jeg
End aldrig vorde, hvad mit Kald jeg troede,
Dg hvad jeg ofret har min bedste Kraft,
Skal aldrig jeg Sicilien see lykkelig,
Beskyttet af min Haand; Du skal det vorde,
Dg jeg med Dig — saasandt ---

Blanca.

Swærg ikke, Ven!

Lad ei formasteligt os trodse mod
Den evige Bestemmelse!

Enrico.

Bestemt

Er Intet, Elskte! uden hvad vi vil;
Saa sandt mig hjælpe Gud! Du min skal blive,
Du eller Ingen skal min Krone dele,
Hvis nogensinde Kronen vorder min.

Blanca.

Saa hjælp os Gud da! — End Du ei er Konge,
Dg denne Time end er vor. Men veed Du,
At ogsaa over mig en Tordenskye
Er truffet op, som vil med din sig samle,
Dg slynge Lynet mod vor Kjærlighed:
Min Fader har en Brudgom mig udkaaret.

Enrico.

Hvad! raser han? — hvem er det?

Blanca.

Grev Alfonso;

Han har min Fader vundet alt; men Væe mig!

Hvis nogeninde jeg min Haand ham rækker;
For styrter jeg mig ned til Kæmpetrolden
I Etnas Afgrund.

Enrico.

Grev Alfonso! — Ha!

Hvor hader jeg den Stolte! Dig han vover
At brænde for — Enricos Elskede,
Saa gib den Ild fortære ham i Helved!
Du affkyer ham, Du hader ham dog vel?
Men — elsk ham Blanca! kast Dig i hans Arme!
Og lad mig see derpaa! hvis ei jeg holder
Den Sed, jeg Dig i denne Nat har svoret.
See! Stjernerne har vore Vidner været,
De styrte ned paa mig, og knuse mig,
Hvis jeg Dig sviger!

Blanca.

Elfste! storm ei saa!

Maar har jeg paa Din Trofskab tvivlet?
(hun vil omfavne ham, i det samme høres en underjor-
diss Torden).

Himmel!

Det tordner under os; fornam Du det?
Enrico! Er det Forbud paa en Jammer?

Enrico.

Lad tordne hvor det vil! Du har oprørt
Med en Medbeilers Navn mit Indre meer,
End en Vulkan oprøre kan Naturen.
Du hader ham dog vel?

Blanca.

Jeg hader Ingen;
Men elsker Dig kun - -

(det tordner igjen).

D! men her - -

Enrico.

Ha! nævn

Mig aldrig mere den Forhadtes Navn!
Dg see ham aldrig meer!

(en Jordrystelse mærkes).

Du havde Ret;

Mig synes, Jorden bæver under os.

Blanca (omfavner ham).

Lad fast os holde paa hverandre, Ven!
Saa vil ei Gud adskille os. - - D! sank vi
Tilsammen nu i Jordens Skjød, saa var vi
Dog at misunde.

Enrico.

Det er alt forbi,

Frygt ei! det bliver ikke noget Jordskjælv;
Dog selv naar Jorden synker, er Du min.
-- D! Blanca, tilgiv mig mit vilde Sind!
Jeg seer jo hvor Du elsker mig.

Blanca.

Kan derpaa

Et Dieblif Du tvivle, har jeg — tabt Dig;
Dog nei, Du tvivler ei, fordi Du bruser:
Jeg vilde selv maaskee ei mindre storme,
Naar Dig en Brud var valgt, som ei var mig.
-- Men dette Dyrer i Naturen ængster
Mig underlig: vi vandre paa en Jord,
Som brænder lønlig under Blomsterdækket,
Indtil det brister. -- Fader er inat
Udi Palermo — Kongens Sygdom har
Sig pludselig forandret til det Bærrer;
Mån troer, han dør i denne Nat.

Enrico.

Saa lad ham

Da til sin Dommer gaae, og om han kan

Sin Grumhed mod min Fader der forsvare!
Vel, at jeg ei endnu forgreb mig paa ham!
Jeg vil ham i sin Dødsstund ei forbande.
Men døer han, Blanca! Saa er jeg maaskee
Imorgen alt Siciliens Konge.

Blanca.

Derfor

Jeg gruer for Imorgen.

Enrico.

Glød Dig, Elskte!

Det er en vigtig Tidende Du bringer.
Sov sødt! og drøm om vor Lyksalighed!
Jeg vil udforske hvad vi end ei veed;
Du er mig vis, naar Scepteret jeg svinger.
God Nat!

(omfavner hende og gaaer ud af den hemmelige Dør.)

Blanca.

God Nat! — Ak! nei, du er ei god
Du dunkle Nat! tungt suse dine Vinger,
Dg Jorden hæver under Blancas Fod.

(gaaer)

(Kongeborgen i Palermo).

Leontio Suffredi, Grev Alfonso, og mange
af Rigets Stander og andre Hoffolk ere forsam-
lede i Kongens Forsal).

Alonso.

Er Lægerne hos Kongen?

Leontio.

Jaa, saavel

De legemlige som de aandelige,
Og Alle, frygter jeg, — forgjæves.

Alonso.

Hvad?

Troer I ham selv uløgelig paa Sjælen?
Gjør han sig Skrupler paa sit Yderste?

Leontio.

Det har han Grund til, synes mig.

Alonso.

Hvorledes?

Leontio.

Har I forglemt Tildragelserne med
Manfredo, hans ulykkelige Broder?

Alonso.

I Raserie han døde jo i Fængslet;
Men det kan Kongen dog sig ei bebreide:

Manfredo stod ham efter Liv og Krone;
Isaafald gjelder intet Broderskab.

Leontio.

Saa siger man; men denne Sag kan trænge
Til meget Lys.

Alonso.

Var Broden ei bevistlig?

Leontio.

Den idetmindste aldrig blev bevist;
Men Alle veed, Manfredos skjonne Hustrue
Engang afflog den stolte Rogers Haand,
Og saa Nar efter indtraf dette Dyrer,
Hvori man paastod, Prindsen havde Deel.
I ti Nar smægted den Ulykkelige
I Bolt og Lænker, og hans Broder nægted
Ham selv i Døden Skriftemaalets Trost;
Ja Hadet gik saavidt, at selv hans Børns
Enricos og Don Pedros Liv stod Fare,
Da Faderen var død.

Alonso.

Jeg har hørt rumse

Om saadant før: Rogerie vel frygted,

At de til Blodhævn skulde vore op,
Dg føre ud hvad Faderen begyndte;
Da var det Eder jo, som frelste dem?

Leontio.

Tyrannen jeg besvoer, ei at udrydde
Blot for en daarlig, forulykket Elskov,
Dg af en Hævn, som inge Grændser kjendte,
De sidste Spirer af Normannerslægten,
At ei hans Stamme skulde med ham uddøe;
Dg derfor skaaned han dem; men Don Pedro
Forvistes til Italien; for Enrico
Jeg med mit Liv i Borgen gik, og opdrog
Ham som mit eget Barn; men danned derhos
Som Arving ham til Thronen, hvortil ogsaa
Jeg endelig har drevet det saavidt,
At han i Kongens Testament er indsat.

Alonso.

Dog, har jeg hørt, med en Betingelse,
Som først ved Testamentets Aabning sees:

Leontio.

Saa er det, og Enrico, haaber jeg,
Vil ei modsætte sig Nødvendigheden:

Paa ham jeg grunder nu Siciliens Haab
I denne Alvorsstund.

Alonso.

Dg det med Rette:

Den unge Prinds er under Ebers Haand
Opvoeret til en stælden Yngling; ledet
Ved Ebers vise Raad, han vist vil vorde
En Titus for sit Folk.

Leontio.

Det skulde være

Den stolteste Belønning for min Omhue.
Jeg har det bedste Haab; jeg kan fortælle
Ter mange kongelige Træt af ham,
Dg I skal tilstaae mig, at ingen Prinds
Har opvaakt større Haab.

(De gaae hen i Baggrunden).

(To yngre Ministre komme, i Samtale).

Den Første.

I altsaa mener,

Leontio har det udvirket for
Sin Pleiesøn? Ja, han har altid havt,
En stor Indflydelse hos denne Konge.
Enrico er vel ældste Prinds; men vi
Var bedre med Don Pedro tjent.

Den Anden.

Ja han

Er just saaledes, som vi suske maae
Det Hovede, hvis Hænder vi skal være :
Lidt flygtig, munter, til et Leonet vant,
Iblandt Italiens smaa Forsørerinder,
Som ei er skiftet til Regjeringsforger ;
Han vilde være os forbunden, naar vi
Dog Sorgerne paa os, og lod ham lege
Med Scepteret.

Den Første.

Men blier Enrico Konge,

Saa kan vi gjerne strax vor Afsked tage ;
Han lader til at ville raade selv :
Hans skarpe Blik, hans faste Gang forraader
Et egenfindigt, herskesygt Gemyt ;
Dog er han end saa svag, som stærk han synes,
Og hvis han bruger Ledebaand, saa vil nok
Leontio det være selv ; men er det
Saa vist da med det Testament ?

Den Anden.

Desværre !

Der er nok ingen Tvivl om ; men opfylder

Han ei d' lønlige Betingelse,
Saa falder Thronen til Don Pedro.
Den Første.

Derpaa

Jeg bygger intet Haab, kan Nogen nævne
Mig en Betingelse, man ei opfyldte;
Naar det en Krone gjalt?

Den Anden.

Det var dog muligt;

Enrico har Forvoenhed nok til,
At oversirege hvad i Testamentet
Ham ei behager; — jeg mistvivler ei:
Hvis Kongen doer inat, er jeg imorgen
Paa Veien til Italien, for at bringe
Don Pedro dette Budskab, og opmuntre
Ham til at være paa sin Post. Hvo veed
Hvad der kan skee? Vist er det, her er Flere
Paa hans Partie, end vi.

Den Første.

Jeg følger med.

Den Anden.

Nei, bliv I her! og hav et Nie med
Naar Testamentet aabnes! jeg befrygter,
Enricos Pleiefader - -

Den Første.

Kom! der er han.

(De gaae hen i Baggrunden; Leontio og Alonso komme tilbage).

Leontio.

Forlad Jer paa mit Ord! men henvend Eder
Fra nu af med Jer Ønske ikke eens
Til Faderen! søg Pigen selv at vinde!
Dg hun er Eders; jeg kan raade kun
Dg lede hendes unge Hjerter; men
Jeg agter ei at bruge Tvang.

Alonso.

J Sandhed!

En tvungen Brud jeg ønsker heller ei;
Men naar en Attraa kun er stærk som min,
Den frygter ei for nogen Modstand. Siig mig!
Kun i Fortrolighed — thi for et Afslag
Min Ære krymper sig. — er J og vis paa,
At Prindsen ei har noget Indtryk gjort
Paa Blancas skønne Hjerter? han er næsten
Den Geneste, jeg kunde frygte for:
Ham giver alt det broderlige Forhold,

Hvort han fra sin Barndom staaer til hende,
En Fordring paa Fortrolighed, som jeg
Forgjæves ønsker; han har Aand og Skønhed,
Og Leilighed at vise det; maaskee
Han og forstaaer at smigre Qvindehjertet
Med søde Ord og høielige Knæ.
Dertil er jeg for stiv, for stolt: jeg agter
Saalidt at trygle som at tvinge Nogen
Til Kjærlighed, var det saa blot ved denne
Omhyggelige Sorg for at behage,
Som smigrer Kjønnen, mens den os fornædrer;
Derfor maaskee de Skønne ofte finde
Mig uelskørdig, skjøndt jeg troer at hylde
Beskedenheden derved just, at aldrig
Jeg træder den for nær.

Leontio.

Derfor jeg stedsse

Har agtet Eder Greve! og min Datter
Kan heller ei mistyde denne Udsærd,
Som viser, at I er en Mand af Ære,
For høi til Tryglen, og for stolt til Smiger;
Idet I hende troer derover hævet,

J selv maa vinde i Elskværdighed.
Mistkiend ei heller Prindsen! disse Forhold,
J frygter for, har hidtil mig betrygget;
Som Børn alt vant hinanden at betragte
Som Sødsfende, vil de ei kunne føle
Meer for hinanden, end som Søsteren
For Bloderen: det mod Naturen strider,
At Sødsfende forelskes i hverandre,
Og Grunden dertil søger jeg ei blot
I Blodets Baand; men i den næste Omgang
Fra Barndomsaldren, som maa udelukke
Al søærmerisk Indbildning om hverandres
Fuldkommenheder, og derpaa jeg troer
Al lidenskabelig Kjærlighed sig grunder.

Alonso.

Alf samme Grund maa altsaa Sølelsen
For qvindelig Elskværdighed og Skjønhed
Med Tiden uddøe?

Leontio.

Gjar den da ei det?
Troer J, der bliver meer af den tilbage
End Venstfab og almindelig Velvillie?

Dog derom var det Daarlighed at ville
En Elsker overtude, der ei valgte
Med roligt Overlæg, som I, Alonso!

Alonso.

Troer I saa rolig mig og kold; nei, viid:
Der brænder en Vulkan her under Sneen.

Leontio.

Dog der, hvor Eren har saa høi en Stemme,
Der overdøves ei saa let Fornuften
Af denne blotte Følelse for Skjønhed,
Som Tid og Bane dog afflumpe maa.

Alonso.

Ei blot Jer Datters Skjønhed trykker mig;
Men meget mere dette stille Væsen,
Den høie Sædeligheds Gratie,
Som i Blufærdigheds og Uskylds Glor
Dmsvæver høert af hendes Fjed; see! dette
Er hvad der overvundet har min Frygt
For nogenfinde i en Qvindes Haand
Min Roe, min Ere at nedlægge; — see!
Min Stolthed overvundet er, jeg føler
Min Lykke er i Eders Datters Vold.

Leontio.

Saa skal I den med hendes Haand modtage,
I værdig er dertil.

(de gaae hen i Baggrunden.)

En Læge (kommer fra Kongens Gemal).

Nu drager Kongen

Med Døden alt; vi har opgivet ham,

Dg ladt ham ene med sin Striftesader.

Prindsesse Constanzes Page.

Har han ei med Prindsessen talt?

Lægen.

To længe,

Og, som det lod, om Ting af Vigtighed;

Hun faldt i Alsmagt, og er nylig bragt

Tilbage til sit Kabinet.

Page (forfækket).

O! Himmel,

Hun er dog ikke syg?

Lægen (smilende).

Min unge Ven!

Er du nu og forelsket i Prindsessen?

Pagen (forlegen).

Forelsket? — Gud bevare mig!

Løgen.

Du er jo

Den Page, som i sidste Ridderstil
Vandt Prisen fra de unge Riddersvende,
Og af Prindsessens egen Haand modtog
Den høie Løn!

Pagen.

Al! det var kun en Leeg.

Løgen.

Hvor gammel er Du?

Pagen (uroelig).

Femten Aar, min Herre!

Men skulde ei - - -

Løgen.

Du staaer paa Gløder, seer jeg,
Saa skynd Dig til din Hersterinde da!
Men unge Helt! tag Dig iagt for Ilden,
Som kun fortære men ei varme kan!

Pagen (affides).

O! Vee, jeg har vist røbet mig.

(gaaer.)

Lægen.

Den arme,

Førelste Dreng!

(til en Hofmand, som kommer i dybe Santer.)

Isald Prindsessen vidste

Hvor let hun Alt erobrer med et Smil,

Hun vilde ad Siciliens Throne — smile.

Hofmanden.

Hvad vil I dermed sige?

Lægen.

Tog jeg feil?

Og mig fortaled, eller bærer I

Det røde Baand af Hændelse? min Herre!

Jeg bærer samme Farve.

(viser ham et rodt Siltebaand, som han bærer om Halsen.)

Hofmanden.

Jeg forstaaer Jer:

Vi altsaa under samme Fane tiene;

Nu gielder det, om den til Seir os bringer.

Lægen.

Ja snart den store Time slaer; Hvo fører

Da Ordet for vor Herckerinde?

Hofmanden (med vigtig Mine).

Jeg;

Dog det er langt fra vort Partie er stærkest;
Enricos er det største, og Don Pedros
Er heller ei saa lidet; men jeg seer
Den røde Farve dog hos mange Store,
Dg det mig giver Haab. — Af alle Stænder
Jeg seer de vigtigste Personer her,
Dg forbereder alt mig paa en Tale,
Som pludselig skal overraske Folket
Dg Adlen, i det Dieblik, jeg hører,
At Kongen har opgivet Landen - -

(Man hører et forvirret Raab fra Kongens Gemak.)

Lægen.

Lys!

En Munk, Kongens Skriftesader, (kommer ud
af Gemakket).

Han saltig er hensovet.

En anden Læge (kommer ogsaa fra Gemakket.)

Han er død.

En tredie Læge.

Det er forbi.

Første Læge (til Hofmanden)
Har I nu Tælen færdig,

Saa skynd Jer!

Hofmanden.

Wie, det kom mig lidt for hastigt.

(En almindelig Mumlen og Uroe opstaaer blandt de
Tilstædeværende.)

Leontio (træder ud af Gemakket og udraaber
med stærk og høitidelig Stemme).

Rogério er død —

Stemmer blandt Folket.

Entico lever.

Enkelte Stemmer.

Don Pedro lever ogsaa.

Andre.

Og Constanze.

Leontio.

Vær stille! her har jeg kun Ret at tale.
Jer, Nigets ædle Mænd! som her er samlet,
Indbyder jeg, som øverste Minister,
Til Nabning nu af Kongens Testament,
At til hans Eftermand vi kan udlaare
Den af hans efterladte Slægtninger,
Hans sidste Villie byder os at vælge.

Til dette Valg er skeet, maae mine Bud
Som Kongebud betragtes, og jeg byder
I Kraft heraf, i Fædrelandets Navn,
Krigshærens Høvdinger nu siebliklig
At samle Hæren, at den tages kan
I Eed for Kongen og for Fædrelandet
I samme Sieblik, som Valget skeer;
Det er nødvendigt til at forebygge
Al Tvist og Borgerstrid; thi som vi høre
Er Meningerne deelte her for trende
Kronpretendenter; Een kun vælges kan;
Hvo denne er skal Testamentet vise.
Lad os vor Konges sidste Villie ære,
Og hastig skride til Udførelsen!
Men her er Stedet ei: saa nær den Døde,
Det sommer ei de Esterlevende
At skifte ud hans Arvelod. — Ved Daggrye
Jeg venter i den store Niddersal
Forsamlet alle Rigets ædle Stander,
Og hver, som Andeel har i denne Sag.
— Den gryer snart Siciliens store Dag.

(han gaaer.)

Rogle blandt Folket.

Enrico leve!

Andre.

Nei, Don Pedro leve!

Andre.

Constanze være skal Siciliens Dronning!

Andre.

Nei, vi vil kun regieres af en Konge.

(Alle gaae.)

(Prindsesse Constanzes Gemal.)

Constanze

(omgivet af sine Damer og Pagen).

Jeg fattes Intet; lad mig være ene.

(Alle forlade hende.)

Pagen (affides)

O! hvi kan jeg ei evig hende see!

(gaaer langsomt.)

Constanze (aleene).

Saa er det afgjort da! ei eene skal jeg

Sicilien beherske — men skal følge

Med Kronen som en livløs Edelsteen,

Et Guds, en Ting foruden Villie. — Ha!
Hvor dybt fornædret denne Høihed mig!
Jeg, som, hvad Bieblit jeg vil, kan bringe
En Hær af Slaver for min Fod, blot ved
Et Blik, et Smil, — Jeg, hvem Naturen har
Bestemt til Eneherkerinde — jeg
Skal dele Thronen med en Mand, som ikke
Min Slave er, som ei har gjort et Skridt
For mig at vinde, som maaskee endog
Hovmodig, tyungen af Nødvendigheden,
Mig rækker en uwillig Haand, og troer
At ære mig med Dronningnavn, mens han
Er min og Landets Herre! — — Jeg beherskes!
Constanze ta a l e s af en Mand, en Skabning
Af dette stolte selvindbildte Køn,
Som jeg foragter og udleer i Hjertet,
Selv naar de mig forgude og tilbede.
Var han endog den første blandt sit Køn,
Dg kunde han mig Agtelse afvinge,
Saameget meer jeg vilde hade ham.
— — Men skal jeg frygtfom da tilbagetræde?
Dg afstaae ham Siciliens Krone eene?

At han kan udlee mig i Armene
Paa En af mine Undergiøne. — Nei,
Før rækker selv jeg den Forhadte Haanden.

(betænker sig.)

Dog Hvo har sagt, jeg skal fornedre mig
Til dette Skædt? — er han da ei en Jordson?
Er han da stærkere, end alle disse,
Som daglig for mig sukke? — Han skal see mig
I al min Glands, jeg Kronen skal for-dunkle,
Og han for mig skal brænde, ei for den;
Han som en Træl skal trygle om min Haand,
— Det er det eeneste, det sidste Middel,
Glaær dette feil, saa heller flye herfra,
Til med en Hær jeg kan tilbagekomme,
Og Thronen mig tilkæmpe! — dog hvortil
En Hær, naar jeg kan seire ved et Smil?
Fat Mod, Constanze! lyver ei dit Speil,
Du selv har Magt til din Tyran at lønke.

(gaaer.)

(Støttet Belmont; det er henimod Morgenstunden.
Leontio og Blanca træde ind.)

Blanca.

Hvad skal Enrico her paa denne Tid?

Hvad er der hændet?

(affædes.)

Gud! hvad ahner mig!

Leontio.

Det skal Du høre snart. — Der er han —

Enrico (træder hastig ind).

Fader!

Dit Ansyn mig et vigtigt Ord forkynder.

Leontio.

Jeg ilet har fast meer, end mine Kræfter

Tillode mig; jeg vil den første være,

Som bringer Dig, min Prinds! og snart min Konge,

Det Budskab, at Rogerio er død.

Enrico.

Fred være med ham da! — Hav Tak, min Fader!

For dette Budskab! — jeg skal aldrig glemme,

Dig at tildele dette Hædersnavn,

Og sønlig Dine vise Raad at følge,

Selv om jeg nu Din Konge vorder.

Blanca (betsyrtet).

Gud!

Ah! min Enrico!

Leontio (til Blanca).

Barn! ei meer sig sommer,

Af tale dette søsterlige Sprog

Til Din og min Behersker. Det er høvet

Det gamle Forhold, og et nyt opstaaer,

Som sætter i Fortrolighedens Sted

Tilbageholdende Erbødighed.

Blanca (vender sig taus bort og græder).

Enrico (griber hendes Haand).

Nei, Blanca! kald mig evig Din Enrico!

Som jeg Dig evig vil min Blanca kalde;

Hvad udenfor os foregaaer berører

Bort indre Væsen ei: vi er de samme,

Dg snart et Baand, end mere inderligt,

Os skal foreene. — See! Leontio!

Du som en Fader har opdraget os,

Dg deelt Din Kjærlighed iblandt os Begge,

Udeelig vor Skjæbne nu er blevet,

Dg nu først vover jeg Dig at besjende,

Hvad Du forlængst har kunnet læse selv
I mine Blik og i Din Datters Hjerter:
Jeg elsker Blanca, og hun elsker mig,
Ei blot som Sødsfende, opdragne sammen,
Men som de uadskilleligste Væsner,
Jeg fordrer nu som Veiler hendes Haand,
Dg beder her om Din Velsignelse!

(Knæler med Blanca for Seontio, som staaer taus og
som forstenet af Forundring og Bestyrtelse.)

Du tier!

(reiser sig)

Tael! jeg møder hver Indvending
Med Grunde, som Du ei modsige kan;
Thi de er ei af Kløgt og Statskonst tagne;
Men af et Hjerter, som kan trofast elske,
Dg af en Villie, som har Kraft nok til
Hver Fordom og hver grusom Lov at trodse,
Som kun er bygget paa Wildfarelse
Dg Unatur; — for Gud og Mennecker,
For Dig og Folket vil jeg det forsvare:
See! derfor har jeg i et aabent Brev,
Som før min Tronbestielse jeg beder

Dig Folket at kundgjøre — aabenbart
Og paa den meest høitidelige Maade
Erklæret Blanca for min Brud.

(rækker Leontio det aabne Brev.)

Du tier;

Du kæmper med Dig selv — hvad er det?

Leontio (fatter sig pludselig, som En, der har
taget en Beslutning).

Prinds!

Det er umuligt; — dog jeg Brevet tager;
Er Du tilfreds hvad Brug jeg gjør deraf?

Enrico,

Du kan det sønderrive, hvis Du vil;
Men ei det Baand Du sønderrive skal,
Som vore Hjerter binder.

Leontio.

Rolig, Prinds!

Nu er det ikke Tid at tænke paa
Ellig ubesindig Lidenskab; er Tanken,
Den store Tanke om Siciliens Lykke
Ei stærk nok til Din hele Sjæl at spørnde
I dette Dieblis, saa har forgjæves

Jeg lært Dig hvad en Tyrste bør attraae,
Kom! følg mig! Folket venter utaalmodig
At see den Mand, hvem det skal krone som
Sin Herre og Beskytter; her det gjelder
Om Niemedet for Dit hele Liv,
Om det, hvorfor Du Livet selv vil ofre,
Om Millioners, ei om enkelt Mands
Lyksalighed. — Saasandt Du føler dybt
Det store, høie Kald, hvortil Du fødtes,
Saa følg mig! kom! og Niebliffet grib!

Enrico!

Velan! jeg følger Dig. — Troe ei, den slumrer,
Den høie Attraa i min Sjæl, som hæver
Min Barm, hvergang jeg seer paa Ornen's Flugt
I Skyerne hist over Etnas Jøse!
Som den min Mand udspiler stærke Vinger,
Og hæver over Hoben mig til Thronen;
Men skal jeg ei forstenet, følesløs,
Og ulyksalig selv, et Folk beherske,
Som fordrer sin Lyksalighed af mig,
Saa maa den milde Kjærlighed mig følge
Til Herskersædet. — Nu farvel, min Blanca!

Jeg iler nu til Maalet for min Tid;
Niid, naar jeg grebet har Siciliens Krone,
Jeg kommer og den lægger for Din Fod.

(omfavner hende og gaaer.)

Leontio.

Snart skal Din Skjæbnes Bog jaa Dig oplade,
D! vidste Du hvad deri skrevet stod,
Du selv maaskee Din Blødhed vilde hade.

(følger ham.)

Blanca (farer op som af en Bedøvelse).

Min Fader! min Enrico! - - de er borte.
Han iler mod den Krone, som ham vinker,
Og lader mig staae eene her, forladt,
- - D! Elskede, min Sjæl ved Dig kun hænger,
Men Dig en dobbelt Kjærlighed henriver:
Du elsker Kronen, og Du elsker Blanca,
Hvem elsker høiest Du? - - Jeg veed det ei.
Dog jo, — Du har jo svoret mig det til,
Og jeg vil troe det — jeg Dit Hjerte eier;
Men høiere Din store Land maa stræbe,
Og finder Hvile kun i Thronens Lye;
Dib vil Du og din Blanca høve — vil det;

Men kan Du da? — Det er umuligt sagde
Min Fader kold — det iisned giennem mig,
Som var det saa i Eviighed bestemt. —
Det er umuligt siger mig min Angest;
Dog vil jeg haabe: — Gæt kan ingen Lov
I Eviighed afvriste os — vor Elskov:
Den stander fast, som Himlens Hvælving hisset,
Hvad Dødsdom saa i Skjæbnens Bog der staaer,
Om selv den Jord, som bærer os, — forgaaer.

(hun gaaer.)

Anden Akt.

(Begynder ved Daggrye og ender samme Morgen.)

(Kongeborgen i Palermo. Prindsesse Constanzes Gemal. Prindsessen er isort en pragtsuld Sørgebragt; hun reiser sig.)

Hofmarsken (nærmer sig ærbødig).

Alt samlet er Ministre og Magnater

Dg Rigets øverste Representanter

I Slottets store Middersal. Man venter

Nu Eders Hsighed end og Prinds Enrico,

Før Testamentet aabnes kan.

Constanze.

Naar Prindsen

Sin Ankomst selv har meldt mig, skal jeg komme.

Hofmarsken (affides).

Hun glimrer som en Sol af Is, den Stolte!

(bukker og gaar.)

Constanze

(Kaster sig paa en prægtig ophøiet Stol).

Jeg denne Stilling vil jeg ham modtage,
Nu gjælder det; han maa min Høihed føle,
Dog uden at den ham tilbagestøder;
Men skjøndt han skal ærbødig for mig stande,
Maa strax hans Hjerte længselsfuldt dog svulme,
Og Løben røbe stammende min Seier,
For siden han, af kold fornuftig Statskonst,
Med Kronen griber Haanden, som den bærer.
Endnu han Intet veed, end er det Tid;
Men og den yderste. — Hvi skjuled Kongen
Mig denne Hemmelighed til sin Dødsstund?
Forlængst Enrico skulde have baaret
Min Lænke alt og da jeg havde ei
Havt nødig mine Planer selv at røbe
Og hverve mig et Tilhang, som uvirksomt
Nu frygter for det stærkere; — Men hvorfor
Har Prindsen hidindtil undveget mig?
Jeg mindes ei, jeg nogentid har seet ham;
Dog det er sandt, Manfredos Søner var jo
Forvilst fra Kongens Ansyn og fra Hoffet;

Han seer mig førstegang; — saameget bedre!
Det første Indtryk er det stærkeste.
- - Man siger han er skøn og velskabt, - - hm!
Saa kalder man jo alle disse spæde,
Forkjælte Corrydonner her — en Mand,
Som jeg Naturens Herre tænker mig,
En saadan saae jeg aldrig — ha! Constanze,
Naturens. Herrer! dette er det just
De ei skal være — Slaver er de skabt til;
Dog til min Lønke var end Ingen værdig.
Man roser ham for Mand og Heltebyder:
Han har med Vre selv et Feldttog gjort - -
Ha! denne Mand beroer paa Nerverne,
Den raa, den simple Kriger og er Helt;
Men kan han styre Andres Villie? — kan han
En Sjæl igjennemsee? det var ei godt,
Hvis ogsaa det han kunde. — Uds! hvad er der?
Jeg hører Larm og Frydeskrig derude - -

(hun ringer; Pagen træder ind.)

Hvad er paafærde?

P a g e n.

Prinds Enrico holder

Sit Indtog her, og Folket ham modtager
Med Jubel og med Glædesraab.

(affides.)

O! Himmel,

Hvor er hun skøn i denne Dragt.

Constanze.

Har Pøblen

Maaskee forglemmt, han ei endnu er Konge?

Pagen.

De alt med Kongenavn ham hilse.

Constanze.

Hvad!

Et Drengeløb altsaa? — Nu, det skal

Dog more mig at see.

(gaaer til Vinduet og taber en hvid Rose.)

Pagen

(tager Rosen hastig op og kysser den hemmelig).

Jeg Lykkelige!

Den hvilet har paa hendes Barm.

Constanze.

Hvad seer jeg!

Er det en romersk Helt, som i Triumph

Fremdrager seirende — er det Enrico?

Wagen (som har staaet i Henrykkelse over Rosen
og Intet hørt, skjuler den hastig).

Befaler Ebers Høihed?

Constanze (foldt).

Alt Du gaaer.

Wagen (affides).

O! Bee, saa haardt har aldrig hun tiltalt mig.

(afvisker hastig en Taare og gaaer.)

Constanze (aleene).

Var det Enrico? — hvilken Værdighed

Dg Majestæt! — hvad ædelt Udtryk i

Hans Afsyn, Gang og Skabning! — jo, nu har

Jeg førstegang dog seet en Mand - - -

Constanze!

Skal Du for førstegang dig selv ei kjende?

Hvad er mig skeet? — hvor er mit Mod, min Tillid

Til disse Gines Magt? — hvor er den Kunst,

Hvormed jeg før behersked hver en Mine?

(speiler sig)

Jeg seer forvirret ud. — Hvad sælsomt Indtryk

Har dette Helteaafsyn paa mig gjort?

Jeg maa udlee mig selv — skal dette Hjerte

Da kunne hanke for en Mand? — nei aldrig!

Constanze elske! — Nei, jeg vil ham hade,

Den Geneste af dette hele Rion,

Som jeg maaskee vil ei foragte kunne,

Jeg hade maa, skal ei jeg — elske ham. - -

Dog nei, forstil dig ikke for dig selv!

Du saae ham gjerne for din Fod, Constanze!

Du saae ham gjerne - -

P a g e n (kommer frygtsom ind).

Prinds Enrico - -

C o n s t a n z e (forvirret).

Lad ham -

Jeg kan ei see ham nu — dog — lad ham komme!

P a g e n (affides).

Hvad fattes hende? — Ak! hun saae ei paa mig.

(gaaer.)

C o n s t a n z e (aleene).

Hæv Dig min Stolthed! — lad ham ikke see

Min Svagthed og forhaane mig. — Nu vil jeg

- Nu vil jeg ei behage ham.

E n r i c o

(træder ind ærbødig og med Anstand).

Prindsesse!

For førstegang jeg til et Hof mig nærmer,
Hvorfra jeg ved min Fødsel blev forviist,
Dg nu først seer jeg, at jeg meer har tabt
Ved den Forviisning end jeg troede.

Constanze (med tvungen Kulde).

Prinds!

Man skulde troe, I var til Hoffet vant:
I taler alt dets Sprog.

Erico.

Lilgiv mig, hvis
Min Overraskelse ved førstegang
Min kongelige Slægtning at betragte,
En Uttring har afvounget mig, som muligt
Har syntes ubeskedent! — det er langt fra
Jeg Eders Høihed vil fornærme med
En skromtet Smiger; men det glæder mig,
At endelig jeg Leilighed har fundet
Til den Erbødighed at vise Eder,
Jeg ikke blot min høie Slægtning skylder,
Men meget meer Prindsessen blandt de Skønne,
For hvis personlige Fuldkommenheder
Jeg længe alt Hsiagtelse har baaret.

Constanze (Koldt).

Mig undrer, Prinds Enrico kan beundre
Personlige Fuldkommenheder der,
Hvor ei personligt Kjendskab Sted har fundet;
For denne ridderlige Høflighed
Er jeg Jer midlertid forbunden.

Enrico.

Nygtet

Har sagt mig Meer om Eder, end J troer.

Constanze.

Om Eder Prinds! var det ei heller taust,
Dg ei jeg tvivler paa, det har sagt Sandhed,
Naar Eders Heltebyder det berømte;
Men naar for os det i Basunen støder,
Saa frygter jeg, det gjør sig det til Pligt,
At lukke alle tusind Dine til
Af Høflighed, og ei paa Veiret spare.
Jeg haabe vil, min Prinds ei tiltroer mig,
At en saa luftig Welklang mig behager,
Dg mindst gjentaget af en Mand som Eder.

Enrico.

Miskjend dog ei den Hyldest, min Prindsesse!

Jeg skylder Skjønhed og Fortjenester!
Jeg veed hvad gavnlig en Indflydelse
For Landet alt saa tidlig Eders Nands
Erkjendte Overvægt har havt hos Kongen,
Og haaber, han heimodig det har paaaskjont,
Og ved sin sidste Villie kongelig
Erindret Eder. Nu er Timen kommet,
Hans skjulte Villie aabenbares skal;
At mig han til Thronarving har indsat
Har Nystet alt udspreedt; og hvis saa er,
Min første Kongepligt det vorde vil,
At vaage ogsaa over Eders Ret,
Min Faders elskede Mathildes Datter!
- Saa søsterlig hans Skjæbne hun begræd,
Saa broderlig i Eders Deel jeg tager. —

Constanze.

Derfor jeg takker Eder; dog maaskee
Rogerio paa mig har villet gjengjeldt
Him Uret mod sin Slægt; thi han har lært mig
At kunne være Slægtninger foruden;
Skjøndt Qvinde, jeg selvstændig nu mig troer,
Og derfor med et slikt Formynderskab

Behøver jeg min kongelige Slægtning
Ei at bebyrde.

Enrico.

Lillad mig, Prindsesse!

Lil Værn behøver Rosen stedsse Tornen,
Endskjøndt den staaer selvstændig i Naturen.

Constanze.

Just derfor har den dette Værn jo selv.

Enrico.

Paatrængende jeg nødig synes vil;
Dog haaber jeg, det Eder ei fortryder,
At det en kjær, velkommen Pligt mig vorder,
At være Eder nu i Broders Sted.

Constanze (smilende).

Hvorfor i Faders ei?

Enrico.

Miskjender atter

I min Hengivenhed Prindsesse! — Sandlig
Det smertes mig, jeg en Person mishager,
Hvis høie Venskab og Fortrolighed
Jeg vilde være stolt af.

Constanze.

Virkelig?

Enrico.

Jeg spørger ikke i saa vigtig Sag.

Constanze (affides).

Jeg mod min Billie alt har lænket ham.

(hoit.)

Tilgiv mig, Prinds! om jeg et Nieblit
Med Kulde har tilbagestødt en Mand,
Som jeg i Hjertet ærer! — Det er langt fra,
At jeg med Mishag en saa smigrende
Hengivenhed modtager; men jeg frygted,
At kun min Stand, men ikke min Person
Aftvang Jer disse Uttringer.

Enrico.

Saa maatte

Naturen have nægtet mig al Sands
For quindelig Fuldkommenhed.

Constanze (affides).

Jeg fejrer:

Et Smil! og Helten ligger for min Fod;
Dog nei, hos ham staaer Konsten selv afvæbnet

(hoit)

Ne! Prinds, hvor gjerne aabned ei mit Hjerte

Sig for en Ven! — Men vant til Hoffets Tyng

Det sine bedste Jølelser maa quæle.

I den tillukte Barm ---

Enrico.

Hvis jeg var værdig

Med Venskab og Deeltagelse at løse

Det Baand, som denne skjonne Siæl indslutter,

Saa ---

Constanze.

Vrinds! I er den værdigste, jeg kjender;

Maaskee, naar næste Gang vi tale sammen,

Jeg friere kan sige hvad mig nu

Det Fremmede i Eders Blik forbyder;

Maaskee jeg meer fortrolig da tør aabne

Den Mar mit Junderste, hvis ædle Afsyn

Saa mege. Tillid alt indskyder mig.

Laan mig nu Eders Arm, og lad os ilse,

At ende Dagens vigtige Forretning!

Enrico (affides).

I Sandhed en elskværdig Dame!

(hoit.)

Nedig

Jeg bryder af en Underholdning, saa
Behagelig; men Folket venter os.

(de gaae.)

(Slottets store Ribbersal.)

(Adelsmænd, Ministre og Magnater med Tilskuere
blandt Folket af alle Stænder opfyldte Salen og tale
sammen i forskjellige Grupper. Leontio staaer alene
i Forgrunden og Alonso i nogen Graastand.)

Leontio (med Prindsens aabne Brev i Haanden,
ved sig selv).

Nu gjelder det; kan dette Kunstgreb lykkes,
Skal Alt endnu gaae godt. Der følge vil
En heftig Storm derpaa fra Prindsens Side;
Dog derpaa er jeg forberedt. Snart vil han
Mig takke selv derfor, og rolig finde
Sig i hvad ei kan anderledes være.
Min store Plan! jeg ofrer dig en Glands,
Som ei mit gamle Nie kan bedaare.

Alonso (nærmer sig ham).

Hvad dybe Tanker treffer jeg Jer i?
Min ædle Fader! — tilgiv, alt i Haabet
Jeg talder Eder ved det kjære Navn! -

Leontio (skjuler Brevet).

En vigtig Time forestaaer, og mange
Alvorlige Betragtninger sig krydse
Nu i min Sjæl, — tildeels og over Eders
Forbindelse med Blanca, som jeg nu
Jo før jo heller ønsker bragt tilveie.

Alonso.

Det kan ei Nogen ønske meer end jeg;
Dog ei jeg agter at paatrænge mig
Den skjøne Blanca. — Løer jeg haabe snart?

Leontio.

Maaskee imorgen aften.

Alonso.

Jeg Lykkelige!

Leontio.

Dog maa J ei saa noie regne det,
Om quindeligg Blusfærdighed maaskee
Endnu i nogen Tid vil holde Eder
Tilbage fra enhver Fortrolighed,
Som kun beskednen Omhed kan erhverve.

Alonso.

Jeg agter høiest denne Quindedynd

Af Alle, og jeg vide skal at skaane
Det skønne Hylster, som indslutter fint
Dg elskeligt den ædle Blomst, og vogter
Den for hver dristlig Lufts Berørelse;
Den Dyd hos Qvinden mig saa hellig er,
Som Vrens høie Følelse hos Manden;
Dg skjøndt min Lidenskab er stærk og heftig,
Den dog ei vilb sin Gjenstand vil fornærme,
Men fjerner selv ærbødig sig sin Lykke,
Er snarere for frygtsom, end for fri.

Leontio.

Paa denne Vei I snarest Maalet naaer,
Endskjøndt den egentlig en Dmvei synes;
Dog at I vælger den gjør Eder Vre;
Jeg priser hos Jer mange Egenstaber,
Som vist min Datter snarlig vil erkjende,
Dg føle sig ved Eders Haand lykfsalig;
Aun vogt Jer for een Daarlighed, Alonso!
Hvortil jeg alt har mærket nogle Spor
I Eders indesluttede Gemyt
Dg Ulmen under Sneen. — Lad ei Frygt
For nogen indbildt eller virkelig

Medbeiler puste op den Lidenskab,
Som raser frygteligst af Alle, hvor den
Har eengang faaet Lust! — Bliv ikke skinsyg!
Dg plag mig Datter aldrig med en Mistroe,
Som, efter Eders eget hoieste Sind,
Maa saare hendes fine Tølelse
For Pligt og Ære!

Alonso.

Derfor vil jeg mig
Med Omhu vogte; skjøndt jeg føler selv,
At uden Mistroe til min Hustrues Dyd,
- Naar eengang mig hun havde givet Næst
Til hendes Agtelse, og Fordring paa
En udelukkende Hengivenhed -
Den blotte Tanke om en Andens Fortrin
I hendes Øine, var det selv et Barns,
Ja var det selv en længst udlevet Oldings,
Var nok til at opbringe mig, og frænge
Selvfølelsen — selv om jeg havde uret.

Leontio.

Der har vi det: Den Tølelse mig spaaer

Ei meget Godt om en Forbindelse,
Som ellers jeg af Hjertet billiger.

Alonso.

Jeg vil bekæmpe den, min Fader! — er jeg
Først vis paa hendes Haand og Pligt, saa svinder
Den sidste Rest af denne Følelse,
Som Skyggerne for Solen.

Stemmer blandt Folket.

Prindsen kommer.

Alonso (affides).

Ha! var hun langt fra ham, saa var jeg tryg.

(gaaer tilside.)

(Enrico kommer med Prindsessen under Armen; Folket viger ærbødig tilside og Hofmarsken anviser de kongelige Personer Plads paa to ophøiede Sæder overst i Salen.)

Leontio (træder frem).

J, Nigets ædle Mænd! som her er samlet
Til Kongevalg og til Fuldbyrdelse
Af vor afdøde Konges sidste Villie,
J Eders Paasyn er det nu min Pligt,
At aabne denne Hemmeligheds Segl.

(bryder Testamentets Segl)

Dplæs det høit, Herold!

(giver det til en Herold)

Herolden (læser).

”I Herrens Navn!

Dg i den hellige Trefoldigheds!
Gjør Vi Rogerio, Siciliens Konge,
For vore Undersaatter vitterligt,
At til vor Eftermand og Arving til
Siciliens Krone herved Vi udnævne
Vor Broders, den høisalige Manfredos
Først fødte Søn Enrico; dog med den
Betingelse, at til sin Egtedronning
Han vælge skal vor Søsters, den hos Gud
Nu salige Mathildes ædle Datter
Constanze, og til sliq Forbindelse
Med denne høie Slægtning søge strax
Dispensation hos Christenhedens Fader.
Hvis Prinds Enrico ei opfylder denne
Betingelse, har Det han tabt til Kronen,
Dg denne falder da hans Broder til,
Manfredos yngste Søn Don Pedro. —

Givet

Udi Vor kongelige Residents

Palermo, efter Christi Byrd Ar tusind
Et Hundrede og et og tredive.”

(Herolden rækker Leontio Testamentet tilbage, som
til Eftersyn lader det circulere blandt Adelen.)

Leontio.

Ifølge denne Kongens sidste Villie
Erklærer jeg nu Prinds Enrico for
Siciliens lovmæssige Monark.
Vor Konge leve!

Folket.

Kong Enrico leve!

Enrico (reiser sig).

Før denne Hylдинг jeg modtage kan,
Jeg skylder Dig, o! ædle Folk! med Hensyn
Paa Testamentets Slutning, en Erklæring:
Jeg seer hvad Indtryk den Betingelse,
Som binde vil Prindsessens frie Villie,
Dg lænke hendes Haand og Skjæbne til
Thronarvingens, jeg seer hvad Indtryk sig
Wilskaarlig forudsat Bestemmelse
Maa gjøre paa et frit og ædelt Sind.
At Jeg saalidt som I, min høie Slægtning!

Kan tvinges til hvad ei vi selv frivillig
Har attraaet — det jeg Folket maa erklære,
Dg beder derfor Dig, Leontio!
Nu lydeligt det aabne Brev oplæse,
Jeg, førend Kongens sidste Willie vidstes,
Har nedlagt i Din Haand.

Leontio.

Jeg lyder Konge!

(affides).

Nu gjælder det at tage rigtig fra
Dg sætte rigtig til hvad her behøves,
Dg at han ei faaer Tid til at modsigge.

(læser hoit).

”Jeg Prinds Enrico her gjør vitterligt,
At ingen Statens” eller Kirkenes ”Lov,
Som mod Naturen strider, hellig er
Dg evig; men Forandring underkastet;
Dg skal Siciliens Krone jeg modtage,
Jeg ingen Loy forpligtende erkjender,
Som vil forhindre mig, at vælge frit
Til Dronning den, mit Hjertes Hu staaer til,
Dg som mig lønlig alt sin Troe har givet;

Seg derfor — uden Hensyn paa, om Kronen
Mit Hoved pryde skal, hvad heller ikke —
Erklærer som min Brud for Gud og Verden”
Prindsessen her, min kongelige Slægtning
Constanze.

Enrico (Springer op).

Hvad! - - -

Leontio.

Vor Konge leve! og
Hans Brud Constanze!

Folket.

Kongen og hans Brud!

De leve! — Ja de leve! — Ja de leve!

(Enrico søger forgjæves at komme til Orde for Folkets
døvende Frydemaal. Constanze reiser sig, seer for-
undret paa Enrico og gaaer. Folket forlader
Riddersalen under ibelige Glædesmaal. Enrico og
Leontio blive aleene tilbage).

Enrico (udbryder rasende mod Leontio).

Hvad har Du gjort — Du Ulyksalige!
Hvis jeg Din Ret Dig vederfares lod,
Du skulde med Dit Liv derfor undgjelde,
Om jeg i dette Dieblif forglemte,

Alt Du engang mig var i Faders Sted,
Og myrded Dig paa Stedet for en Handling,
Som evig brændemærker Dig, saa havde
Jeg ei forgrebet mig — som Blancas Fader
Dit Liv jeg skaane vil; — men kald tilbage!
Kald øiebliklig Alt tilbage!

Leontio.

Nei,

Hvad jeg har gjort nødvendigt var, min Konge!
For Din og Landets Frelse. — Kald det kun
Et skjændigt, et affkveligt Bedrag,
At jeg for Blancas Navn Prindsessens læste!
Kas kun! men naar Du har udrafet, skal jeg
Forsvare Alt hvad her er skeet, og Du
Min Klogskab eene skal for Kronen takke.

Enrico.

Ha! denne Klogskab har Du lært i Helved.
Jeg vil ei kjøbe Kronen med min Bruds
Min Saligheds Forliis — jeg ægtet aldrig
Prindsessen — kald tilbage Folket strax!
Og tilstaae dit Bedrag! — Kald strax tilbage!
Jeg ellers gjør det selv.

(vil bort.)

Leontio (holder ham tilbage).

Det er umuligt,

Min ædle Konge! — kan Du høre mig
Et Øieblik med Røslighed, saa skal jeg
Bevise Dig Nødvendigheden i
Min Fremgangsmaade.

Enrico.

Jeg vil Intet høre.

Leontio.

Saa gaae da, og beskjæm med mig Dig selv!
Giv da Siciliens Krone til den svage
Don Pedro, at han kan omsmelte den
Til gyldne Armebaand for sine Triller!
Lev da som en foragtet Underfaat,
Behersket af en yngre Broders Luner,
Og see paa Fædrelandets Undergang,
Hvor som et Lys du kunde have skinnet
For Samtid og i Eftermælets Glands
For fjerne Slægter! — har Du ikke Mod til
At bringe Fædrelandet dette Offer,
Fortjener Du ei at beherske det.

Enrico.

Skal jeg af Dig Bebreidelser selv høre?
Af Dig, som mig saa skammelig har skuffet?
Elendige Forræder! — De er brudte
De sønlige Taknemmeligheds Baand,
Som bandt mit Hjerte til Dig, — de er brudte,
Og jeg som Konge og som Dommer nu
Skal — knuse Dig; -- Du er min Blancas Fader,
Derpaa Du stoler, derfor trodser Du mig,
Og frygter ei Din Konges Harm --

Leontio.

Min Konge?

Det er Du først, naar Du bekræfter hvad jeg
Her i Dit Navn har kundgjort.

Enrico.

Aldrig, aldrig!

Prindsessen skal Forræderiet vide;
Hun er for ædel for høimodig til
At gjøre Fordring paa en tvungen Haand.

Leontio.

Det maa hun for sin Vres Skyld; nu troer hun,
Du længe alt i Løn har hende elsket,

Dg ved dit aabne Brev har villet berom
Forsikre hende, og hun Dig hsiagter
Nu for den Siinbed, hvormed hun maa troe
At Du vil nøde hende Dig at elffe
I samme Dieblit, da Du for Verden
- Foruden Hensyn paa Dit Kongevalg —
Erklærer hende for Din længst udfaarne
Dg selv bestemte Brud; hun maa paaafsjonne
Et Paafund, som — imens det smigrer hende —
Fritager hende fra at redme ved
I Verdens Dine at afhændes som
Et tvunget Inventarium til Kronen.
Men kalder hiin Erklæring Du tilbage,
Er hun beskjemmet for al Verden.

Enrico.

Ha!

Din Plan er gjennemtænkt, affkyelig:
Du har omsnoet mig med en djævelff Lænke;
Men den skal sprænges, skal mit Liv det koste.

Leontio.

Betænk hvad Slaansel, Du Prindsessen skylder,
Dg hvad Du skylder Folket og Dig selv,

Dg Kongens sidste Villie! — træder Du
Tilbage nu i dette Øieblik,
Da Hæren færdig staaer, Dig Sed at sværge,
Dg hele Landets Øine paa Dig vogte;
Saa har Du Kronen tabt, Prindsessens Ære
I Evighed forspildt, og opvakt Strid
Dg blodig Borgertvist i Fædrelandet:
Tre stridige Partier sig vil høre
Dg kæmpe om Siciliens Throne; mens Du
Forgjæves for min Datter sukker; thi
Jeg giver hende aldrig til en Mand,
Som saa affindig handler.

Enrico.

Vil Du gjøre

Mig rasende? - - -

Leontio.

Nei, jeg vil bringe Dig
Tilbage til Fornuft, hvis det er muligt.
Jeg har Dig Folgen vist, hvis Du gjenkalder
Hvad i Dit Navn jeg offentlig har kundgjort;
Nu vil jeg faderlig Dig raade: — tie
Med denne List, som jeg af Kjærlighed

Til Dig og Fædrelandet kun har svet!
Dg modtag strax Krigsfolkets Trofskabseed,
Dg Folkets Hylдинг! — saa staaer Thronen fast,
Saa er det Tid at tænke paa det Andet.
Affkyer Du Prindsessens Favntag saa,
Alt heller Du vil døe, end hende ægte,
— Skjøndt Tusinde det for en Lykke agte —
Saa har Du Tid jo at betænke Dig,
Indtil Dispensation Du har fra Paven,
Som det er uvist om han giver Dig
Med Hensyn paa det nære Slægtsskab.

Enrico.

Bel!

Der viser Du en Udvei for mit Gie
I denne djævels Labyrinth — Belan!
Jeg griber dette Bræt i Oceanet —
Jeg tie vil, og Hærens Eed modtage,
Dg reise Søilen, som grundfæster Thronen,
Saalænge maa jeg — skjøndt jeg affkyer det —
Bedligeholde en Wildfarelse
Hos Folket og Prindsessen, som tilsidst
Dog aabenbares maa, — om aldrig Paven

Som jeg vil haabe, fra mit Ord mig løser
Ved Afslag paa Dispensation, — og da
- Da skal dog Blanca vorde min.

Leontio (affides).

Da skal hun

Mit Don Monsos være.

(høit)

Nu, min Konge!

Er jeg en skammelig Forræder end?
Hvad heller har jeg som en Fader handlet,
Og ledet Dig hvor Du i blinde gif?

Enrico.

Tilgiv mig! — Du har faderlig det ment;
Dog paa en farlig Pynt Du mig har stillet:
En Afgrund nær, jeg paa et Nør mig stytter,
I fald det brister - -

Leontio.

Frygt for Andet ei,
End for Din egen Lidenskab, min Konge!
- Den lærer snart Fornuft Dig at bekæmpe; -
Men tie, og hold forsigtig Diet fæstet

Paa Kronen over Dig! — og den er Din.
-- Jeg gaaer at see om Høren alt er samlet.

(gaaer).

Enrico (aleene)

(Efter nogle Diebliffes Grundten).

Saa maa det være. — Ei jeg skal opgive
Den store Tanke, som var Maalet for
Mit hele Livs Bestræbelser, — ei skal jeg
Bortkaste Septret nu, da det mig rækkes
Af Døde og af Levende; nei, herligt
Det i min Haand skal som en Palme spire
I Fredens Helligdom, og værne som
Et Stammeblavind om Siciliens Eden.
Ei heller skal jeg Dig, min Blanca! miste:
Naar jeg har adspredt disse Laager trindt mig,
Dg grebet Septret fast — saa skal det knuse
Hver Skranke mellem os: Hvo har da Magt til
At rive Dig af mine Arme? — Nei,
Du dele skal min Krone og min Lykke,
Dg ved Din Barm lykkelig, skal jeg vide
At skabe trindt om os Lykfsalighed.
-- Dog Du maa vide Alt, min Blanca! Du

Maa selv min Plan forstaae, og klarlig indsee
Nødvendigheden i den Masse, jeg
En liden Stund maa bære, ei Du skal
Et Øieblik troe din Enrico troløs;
Min hele Stilling vil jeg Dig asmale,
Dg Du skal billige min Klogskab selv,
Dg aldrig tvivle paa min Kjærlighed.

(han tager et Bommeskrivertooi frem, skriver hastig et
Brev og forsejler det med en Oblat og sit Signet.)

Hvor finder jeg et Budskab nu, som bringer
Min Hemmelighed sikker i Din Haand?

- - Jeg seer en Page hist — tør jeg betroe ham
Saa vigtig en Forretning? — dog han er jo
En Yngling, som til Rænker ei kan kjende,
Ja næsten mere Barn endnu end Yngling,
Han seer uskyldig ud og troe. — Velan!
I uskylds Hænder jeg mit Liv tør lægge.

Prindsens Page (kommer hængsunket i sig selv,
med den hvide Rose i Haanden, uden at see Kongen).

Enrico.

Du seer mig saa sørgmodig ud, min Ven!
Hvad fattes Dig?

P a g e n (forfræktes og skjuler Rosen).

Ah! Intet — ædle Herre!

Enrico.

Hvem tjener Du?

P a g e n.

Prindsessen.

Enrico.

Hvad? Constanze?

P a g e n.

Saa, ædle Herre! og jeg hidtil troede,
Hun med min Tjeneste var vel tilfreds;
Men ah! imorges taled hun mig til
I en saa haard, saa umild Tone.

(vender sig bort for at skjule en Taare.)

Enrico.

Hvad!

Jeg troer Du græder - -

P a g e n.

Nei, min Herre! nei,

Jeg er ei noget Barn, jeg har ifinde
At bede Kongen om at sende mig
I Krigen snart - -

Enrico.

Er saa fortvivlet Du,

Fordi et Ord, en Tone Dig har saaret,

Saa er Du ei til Krigen skabt.

Pagen.

Troe ikke,

Jeg frygter Døden! - vil Prindsessen ei - -

Enrico.

Nu, for et Ord Du skal ei Modet tabe:

Har hun ei Lyst Dig længer at beholde,

Saa skal herefter Du min Page være;

Du vil dog tjene troe din Konge?

Pagen (forundret).

Konge!

(Seer paa ham og knæler.)

Tilgiv! jeg kjendte Eder ei.

Enrico.

Stat op!

Jeg seer Du er en brav, en ærlig Dreng,

Som være vil Dit Herskab huld og troe.

Pagen (reiser sig).

A! ja, jeg gjerne gav mit Liv derfor,

Naar kun man var tilfreds med mig.

Enrico.

Frygt ikke!

(affides.)

Kan ham et umildt Ord til Laarer bringe,
Saa gaaer har: for et Raadestegn i Ilden.

(høit.)

Din Tænkemaade har behaget mig,
Dg fra idag af Du min Page er,
— Prindsessen overlader mig Dig vel —
See! denne Ring skal være Dig et Tegn paa
Dg Minde om min kongelige Raade.

Page n (tager mod Ringen).

Al! hvormed har jeg det fortjent?

(affides.)

O! Bee mig,

Han vil mig rive bort fra hendes Fod.

Enrico.

Jeg vil Din Trostak strax paa Prove sætte:
Dyfulder nse Du hvad her jeg byder,
Saa er Din Lykke gjort. — See! dette Brev
Skal usfortøvet Du til Belmont bringe
Dg give i Grevinde Blancas Haand;
Du kjender Slottet jo?

P a g e n.

Heelt usie, Konge!

E n r i c o.

Leontio Suffredis Datter Blanca

Er Brevet til, i hendes egen Haand

Du overgiver det, og ingen Sjæl

Maa see det — uden hun; Du med Dit Liv

Er mig ansvarlig for hvad jeg betroer Dig.

Du skjælver Barn! — frygt ei! men vær mig troe!

Og jeg skal være Dig en naadig Konge;

Viid, naar Du Svaret bringer mig tilbage,

Skal denne gyldne Kjæde vorde Din.

Nu til! det haster.

P a g e n (gjemmer Brevet).

Jeg adlyder, Konge!

(affides.)

O! Vee mig, hvis han tager mig fra hende.

(gaaer hastig.)

E n r i c o (aleene).

Jeg er dog paa hans Trooskab sikker? - - Wie!

- - Han er alt borte. — Vel! hvor finder jeg

En bedre Elskovsengel, end en from

Ufskyldig Ungling, som vil gaae i Krigen

Dg søge Døden for et umildt Ord?
Han danser vist nu sorgløs hen ad Veien,
Stolt af en Løndom, som ham ei bekymrer,
Dg glæder sig ved Kongens Ring paa Fingren,
Dg brænder efter Kjæden at fortjene.
Hvo kommer der? — Alonso! — ha! forhadte,
Forvovne Veiler til min Blanca!

Alonso (nærmer sig).

Alt jeg

Min Konge til sin Krone maa lykønske
Dg til sin skønne Brud.

Enrico (affides).

Min Brud! - o! Helved -

(hoir.)

Jeg takker Eder, Greve!

Alonso.

Snart jeg haaber

Wil Lykken ogsaa mig en Blomst tildele,
Som den, der nu for Eder aabner sig,
Dg derfor kan jeg med saamegen meer
Deeltagelse min Konges Fryd mig tænke.

Enrico (affbes).

Hvad! raser han? om Haab han taler,

(høit.)

Greve!

Hvorledes mener I?

Alonso.

Lillad, min Konge!

At ei jeg næiere forklarer mig

Om hvad der kun angaaer den snevre Kreds,

Hvori min Haabets Verden tumler sig;

-- Af Eders aabne Brev til Folket saae jeg

Med høi Forundring og oprigtig Glæde

Hvor sølsomt Eders lykkelige Skjæbne

Forbandt Betingelsen for Kronen med

En hidtil ubekjendt Dynaaelse

Af Eders Hjertes hemmeligste Duffer,

Og at I Kongens sidste Villie adlød

Kun ved Bekræftelsen af Eders egen.

Enrico.

Selv uden saadant sølsomt Sammenstød

Var min Beslutning taget.

Alonso.

Jeg beundrer

Saa fast en Villie, som var selv istand til
At bringe Hjertet Ofret af en — Krone.

Enrico (affides).

Ved Gud! jeg vilde dette Offer.

(hoit.)

Grevel

Tillad et Spørgsmaal mig! - den Haabets Verden,
I taled om, er dog ei nogen Løndom?

Alonso.

Jeg haaber længe skal den det ei være.

Enrico (affides).

Den Verden skal jeg knuse.

Krigshæren (udenfor).

Kongen leve!

Enrico.

Jeg hører Landets Krigere er samlet:

Jeg deres Trofskabseed modtage vil.

(hilser Alonso koldt og gaaer.)

Alonso (alene).

Jeg troer ham ei; hans Ansyn er forvirret.

Man siger jo, han aldrig før har seet
Prindsessen; og hint aabne Brev mig synes
En Gaade, som jeg ei udgrunde tør.
Hvor mon selv Leontio nu haster
Paa min Forbindelse med Blanca? — Skulde
Han selv maaskee min Frygt nu dele. -- Helved!
Du martrer mig med Tanker, som jeg slyer.
Jeg er ei rolig før hun mig tilhører,
Og da — jeg slux herfra med hende slyer.

(gaaer.)

Wagen (med Prindsessens Rose i Haanden, kom-
mer forstrækket tilbage).

O! Vee mig — Brevet — det mit Liv vil koste —
Jeg Ulyksalige! hvor har jeg tabt det?
-- Dog har jeg alt Din Yndest tabt, Constanze!
Hvad har jeg da ved dette Liv at tabe?

(gaaer.)

Tredie Akt.

(Begynder samme Dags Eftermiddag og ender næste Nat.)

(Slottet Belmont.)

(Leontio og Bianca træde ind.)

Leontio.

Nu haaber jeg, Du indseer selv, min Datter!
At det umuligt var, han kunde ofre
For Dig sin Krone og Siciliens Lykke.

Bianca.

O! Fader, tal ei saa! Du kjender ikke
Hans Kjærlighed — Du har ei hørt den Eed,
Han svor ved Himlens Stjerner mig i Natten,
Mens Jorden bæved under os.

Leontio.

Du arme,
Bildfarne Barn! troer Du, at Himlen hører
En saa affindig Eed?

Blanca.

Ja, Gud har hørt den,
Saasandt som der er Kjærlighed hos Gud!
Saasandt som der er Salighed i Himlen!
Enrico elsker mig og ingen Anden,
Derpaa jeg kræver Stjernerne til Vidner,
Lor doe derpaa i dette Øieblik.

Leontio.

Men vil Du da ei troe hvad Alle veed?

Blanca.

Jeg kan det ei, kom selv en Cherub ned
Fra Himlen og tilsvøer mig det.

Leontio.

Ei heller,

Naar Du med Dine egne Øine saae det?
Naar Du det hørte af hans egen Mund?

Blanca.

Selv da jeg vilde tvivle paa det, Fader!
Jeg vilde troe, jeg var med Blindhed slaget,
Jeg vilde troe, han talede i Banvid.

Leontio (affides).

Forsfærdelige Lidenskab!

(høit.)

Min Datter!

Snart maa jeg troe, Du taler selv i Vanvid;
Dog elsked han Dig end, var han Dig troe,
Dg havde ei en anden Brud sig valgt,
Du blev dog aldrig hans; jeg har Dig viist
Forlængst den Afgrund, som adskiller Eder:
Ei for min egen Glands, ei for Din Lykke
Jeg glemme kan hvad jeg Manfredos Søn
Dg Fædreland og Lov og Krone skylder;
-- Du veed mit Huske Barn! Du veed min Villie:
Endnu idag vil Grev Alonso komme
At føre Dig til Altret.

Blanca.

Aldrig, Fader!

- Du vil dog ei Dit Barn til Selvmord tvinge? -
Jeg styrter før mig i en evig Afgrund,
End sviger min Curico.

Leontio.

Kan Du svige

Den Elsker, som en anden Brud alt favner?
Vil Du maaskee om Kjærlighed ham trygle,

Naar i Prindsessens Arme han har glemt Dig?
Hvor er Din Stolthed, Blanca! kan min Datter
Saa dybt fornede sig? — Vil Du maaskee
Beskeden nøies med den anden Rang
I Kongens Hjerter? — vil Du dig henkaste,
Et Offer for en daarlige Lidenskab,
I Armen paa en Andens Brudgom, at han
Din Ære røve kan, og Dig foragte,
Imens en lykkelig Medbellerinde
Fra Thronen Dig forhaaner? — Skal man pege
Med Fingrene paa Gaden efter Blanca,
Leontios Suffredis faldne Datter,
Dg raabe: Der gaaer Kongens — Frille?

Blanca.

Fader!

Du krænker mig til Døden. — Kan Du nære
Saa skammelig en Tanke om Din Datter,
Dg ikke støde hende strax en Dolk
I det foragtelige Hjerter? - - Nei,
Du kan ei have tænkt det Ord, Du sagde,
Saa maatte Dine Haar Du have revet
Af Hovedet, og evig mig forbandet.

- Jeg skulde Skjændsel kunne bynge paa
Din sølvgraa Tøse! jeg henstyrte mig
I dette Helved! — Nei, min Fader! reen
Og hellig er min Kjærlighed; den hæver
Til Himlen mig, selv om den bliver min Død.

Leontio.

Hvad vil Du da? — kan Du Dig see forladt
Af den af Drømmen vakke Elsker nu,
Og ligesuldt ham elske? — vil Du græmme
Til Døde Dig derover, mens han glemmer
Dit Tab, og i sin skønne Dronnings Arme
Erstatter det, og triumferer over
En Lidenskab, som han saa viist bekæmped?
Hvad heller troer Du, at han, tvungen nu
Af en uheldig Statskonst, giver bort
Den kolde Haand kun, mens hans Hjerte varmt
Og elskovsfuldt for Dig end slaaer? — Du Arme!
Seer Du da ei hvad Følgen deraf bliver?
Kan ei sin Lidenskab han dæmpe, vil han
Jo søge den at tilfredsstille: — lønlig
Og paa forbudne Veie vil han da
Jo søge Næring for sin Lue - -

Blanca.

Fader!

Kan Du Enrico troe saa fort en Sjæl?
Vil som en Djævel Du asmale mig
Min gode Engel, at jeg ham skal hve,
Dg affkye ham? — Nei, han er god og troe,
Ufkyldigt, helligt elsker han sin Blanca,
Han sviger aldrig mig, var aldrig troløs;
Før vil jeg troe, at Himlen var nedstyrtet,
Dg alle gode Vænder faldne. — Nei,
Det er umuligt.

Leontio.

Følg mig da, mit Barn!

Dg Du skal see, at jeg Dig ei bedrager.
Enrico vil jeg ikke for Dig sværte;
Hans Handlemaade har jeg selv fremfkyndet,
Jeg priser ham derfor; Du skal erkjende
Hans Handlings Sandhed som Nødvendighed;
Du overtyses skal og lyde mig.

Blanca.

O! Himmel, er det sandt, saa senderknuus mig!

(De gaae).

(Palermo. Prindsessens Gemæl.)

Constanze (aleene).

Skal jeg for denne List mig harme? — eller
Maa ikke meget meer jeg ham beundre
For dette Paafund, hvormed han paa eengang
Sin skjulte Elskov mig tilstaaer, og skaaner
Mig for at blues ved at række ham
Min Haand for Kronens Skyld? — i Sandhed! havde
Jeg for ham hadet, nu jeg maa ham elske.
Men hvorfor tøver han, for mine Fødder
Sin skjonne Brode at afbede? — frygter
Maaskee han, at Tilgivelsen vil vorde
Ham vanskelig? — Vel sandt, det var en dristig,
En vovelig Erobringsplan, — et Ord
Den kunde have styrtet om, og Helten
Beskjæmmet havde da for Folket standet,
Som en Bedrager. — Tydeligt jeg saae
Forvirrelsen og Frygten i hans Ansyn:
”Hvad!” — raabte han, som med forstilt Forundring,
Dg ventede paa om jeg modsige vilde,
For selv maaskee at nægte hvad hans Brev
Erklæred aabenbart. — Vel, at jeg taug,

Dg siebliflig giennemsaac hans Plan!
Nu er jeg Dronning, er med Ære det,
Dg kan den Mand ei hade, som mig tvinger
Til Kronen og sin Elskov at modtage.

- - Han maa dog altsaa have seet mig før,
Maaskee mod Kongens Forbud selv sig vover,
Med Fare for sit Liv, forklædt til Hoffet,
For taus og lønlig at tilbede mig,
For denne Seir har jeg da ingen Kunst,
Ja selv min Villie ei at takke. — Nei,
Her er jeg elsket for min egen Skyld;
Selv Kronen vilde han for mig opofre —
Det mere var end jeg tiltroer min Høimod.

En Hofbetient (træder ind).

Hans Majestæt - - -

Constanze.

Lad nærmere ham træde!

(Hofbetienten gaaer).

Constanze (paatager sig en streng Mine).
Han maa ei haabe, jeg ham har tilgivet,
Det skal han ved min Gud først see.

Erico (værmer sig forlegen).

Prindsesse!

Som en Forbryder jeg mig frygtsom nærmer,

(knæler.)

Liv eller Død!

(affbes)

O! Himmel, staae mig bt,

I denne quælende Forfatning!

Constanze.

Konge!

Jeg havde Grund til haardelig at vredes
For den Formastelse, hvormed I troer
Med Overraskelse at have vundet
En afgjort Seir, hvortil der horer meer dog,
End Naakhed og Forrovenhed --

Enrico.

Jeg tilstaaer,

Det var et Skridt --

Constanze.

Som kun den dristigste

Forhaabning om dets Udfald kan undskylde.

(reiser ham)

Dog jeg tilgiver Eder det; selv har I
Med dette Skridt Jer fra en Side viist,
Som ei jeg min Hoiagtelse kan naagte.

Enrico.

Hvorledes? min Prindsesse!

Constanze.

Troer I, Konge!

Jeg ikke — skjøndt forundret ved den Dyrrohed,
Hvorned I Eders Duffer mig paatrænger,
Som længst opfyldte — dog erkjende maa
Den Skaansel, hvorned denne Driftighed
Just fritog mig fra at fornærmes over
Det Punkt i Testamentet, som befalede
Hvad Eders Ord afgang mig som frivilligt?
Skjøndt det i første Lieblit mig stødte,
At beiles til paa en saa sølsom Maade,
Som tvang mig til at tilstaae Eder taue,
Hvad ei jeg nægte kunde, uden selv
Min hemmeligste — Villie at forandre,
Og Eder at beskjæmme.

Enrico.

Derfor kan jeg

Ei noksom Eder takke. —

Constanze.

Men tilstaae mig

Nu i Fortrolighed hvorledes jeg
Et Hjerte vundet har, som ei jeg kjendte;
Men som jeg af den Gølelse nu kjender,
Hvormed det mægtigt pludselig har røvet
Min egen Frihed mig.

Enrico (affides).

Hun elsker mig,

Jeg Ulyksalige! - -

(hoit)

Jeg faa forvirret - -

Saa overrasket af den Mildhed er,
Hvormed en Handling J tilgiver mig,
Som aldrig jeg tilgive kan mig selv - - -

Constance.

Jeg ærer den Bessedenhed, min Konge!
Hvormed J en Tilstaaelse modtager,
Min Qvindelighed rødmer ved; i Sandhed!
Jeg havde aldrig troet, jeg var istand til
Den Mand at see paa Jorden, for hvis Afsyn
Jeg skulde staae med disse Gølelser,
Og ei udlee mig selv, men nu - - Ak! hvad mig
Blufærdigheden nægter at udtrykke

I dette Øieblik, maa Eders Binde
Og længe skjulte Buxer kunne læse
I disse Vane, som for førstegang
Fortrolig dvæle paa en Mand.

Enrico (affides).

O! Helved,

Hvor piner denne Stilling mig!

(høit)

Prindsesse!

Jeg er uværdig til en Lykke, som
Jeg aldrig — aldrig kan fortjene.

Constance.

Skulde

Den Mand mistvivle om sit eget Værd,
Hvem alt Naturen har udrustet med
Saa store Gaver, og som kraftig selv
Uddannet har den kongelige Mand,
Der kronet nu alt Ørnevingen hæver,
Og slynger Seytret over Etnas Iffe!

Enrico (affides).

Ja søel, Enrico! du er Konge her!

(hoit)

For Eder kun, min kongelige Slægtning!
Jeg staaet nedboiet, og skjædt Eders Haand
Mig hæver til en Høide, hvor jeg svimler;
Jeg kan ei holde fast ved denne Haand,
For den guddommelige Lov er hævet,
Som - -

(affides)

— evig haaber jeg —

(hoit)

adskiller os.

Constance.

Hvorledes Konge! troer I da vort Slægtskab
Saa vigtig Anstødssteen for en Forening,
Hvorfor I selv en Krone osre vil?

Enrico.

Min Kongemagt kan kun de Stranker knuse,
Som Mennesker opreise kan og vil
Imod mit Hjertes Attraa —

(affides)

Dg ved Gud!

De skal bortryddes —

(høit)

Men den Muur, som Kirken

Imellem os har bygt, den mægter ei
Min Arm at rokke; den staaer fastere,
End selv min Villie; det beroer paa Paven
Om denne Muur han kan nedrive, uden
At ryste Kirken i dens Grundvold.

Constanze.

Sandlig!

Dispensationen jeg kun anseer for
En tom Formalitet, som ei engang
Siciliens Konge nødig har at agte,
Som selv den pavelige Stols Legat
Bed Tødselen. --

Enrico.

Just derfor, min yndse!

Er Rogers Stamme ved hiin Bulles Kraft
Indsat til Kirkelovens Hæveder; men
Ei til dens Overtræder, og langt heller
Jeg knuse-maa et Hovedtrin til Thronen,
Var det selv Kongeloven, end med Magt
Dg verflig Haand nedrive noget Hegn,
Som Kirken helliger.

Constanze.

Slig, Frefrygt

For det Gubdemmelige maa jeg agte,
Selv om den var en Jordom, og desmere
Jeg føle maa hvad Offer I har bragt mig
Bed aabenbart en Lov at ville trodse;
Som I dog troer saa hellig; dog vær rolig,
Min ædle Konge! ei I mig skal vinde
Bed en Forbrydelse: hans Hellighed
Vil ei en Pagt forhindre, som sig grunder
Paa indre Slægtsskab og selvstændig Villie,
Trodse hvert et ydre, blot tilfældigt Forhold;
Thi at for min Skyld, og for Kronens et,
I Eders Haand mig rækker, derom har
I paa en Maade overtydet mig,
Som mig forpligter ogsaa fra min Side
En Styrke at udvise, som maaskee
Min Konge ei min Qvindelighed tiltroer,
At heller ikke jeg fornædret mig
Lil uden Følelse for Eders Værd
At elske Kongen kun i Mennesket

Dg ei det ædle Menneske i Kongen,
Behøver derom I Forsikkring?

Enrico (affides).

Qual!

O! Helvedqual --

(hoit)

Prindsesse! vidste I

Hvad i mit Hjerte foregaaer — I vilde --

(affides)

O! Gud, hvi kan jeg ikke Alt tilstaae?

Constance.

Jeg seer, I er bevæget Konge! — Vel!

Jeg maatte ganske Eders Land miskjende,

Ifald jeg troede blot et Øieblik,

At I bar Tvivl om min Hengivenhed

Dg ubestinkne Følelse. — Ved Gud!

Jeg Eder vise kan at ogsaa jeg

For Eders Skyld har Mod nok til at sætte

Paa Spil min Høihed og Siciliens Krone:

Jeg bundet har min Skjæbne fast til Eders,

Dg vover Alt for en Forbindelse,

Som ingen Lov paa Jorden nu skal hindre;

Lad Paven nægte os Dispensation!
Og lad ham true os og hele Landet
Med Kirkens Band! lad ham fordømmende
Den vrede Straale mod vor Iffe slynge!
Lad Folket selv oprøre sig imod os!
Jeg ved Din Side staaer, min ædle Konge!
En trofast Skjoldmæ, og med uvant Haand
Jeg Sværdet vil mod dine Fjender hæve
Og holde Skjoldet for Dit Bryst ---

Enrico (affides).

Jeg kan ei

Jeg kan ei længer det udholde.

(i dette Dieblif træde Leoncio og Blanca umærket ind).

Enrico (styrter sig for Prindsessens Fødder).

Hør mig!

Du ædelmodige, Du høie Sjæl!

Hør hvad jeg ikke længer Dig kan skjule:

Jeg elsker — jeg har elsket længst med al

En Ynglings brændende ---

Constanze

Stat op, min Elskte!

Vi er ei eene.

Enrico (reiser sig)
(affides).

Blanca! — Himmel! hvad --

Hvad vil hun her?

Leontio.

Lilgiv, min ædle Konge!

Og I, hans høie Brud! at uanmeldt
Jeg, glemmende det nye Forhold, kommer
For sidstegang som Fader at deeltage
I Eders Fryd og Lykke! — og medtager
Min Datter, som med Længsel iler hid,
Det høie kongelige Brudepar
At see og at lykønske.

Blanca (affides).

Store Himmel!

Hvad har jeg hørt og seet!

Enrico (affides).

Hun veed jo Alt.

Jeg kan ei kaste Masken end. — Nær havde
For tidlig jeg mig røbet.

(høit)

Vær velkommen!

Leontio! og I Grevinde Blanca!

Det er mig kjært, at I de første ere,
Som tage i min Lykke Deel.

(til Blanca)

Grevinde!

See her Prindsessen, i hvis Haand jeg lægger
Mit Liv, min Skjæbne.

Blanca (affides).

Himmel! jeg forgaaer.

(Synker asægtig i Faderens Arme).

Constanze (ringer).

Hjælp! hun faaer ondt.

Enrico (iler bestyrstet til).

Gud! — Blanca!

Leontio (sagte).

Kolig, Konge!

(Prindsessens Hofdamer komme Blanca til Hjælp).

Enrico (staaer i den frygteligste Spænding).

Leontio (til Constanze).

Tilgiv, Prindsesse! hun er ikke vant

Til Hoffet, og Blusfærdigheden ved

Nærværelsen af de høiføngelige

Personer her har over Længslen seiret,

Alt see og at lykønske Dem — Undskyld mig!

(affides, idet han seer Kongens frygtelige Uroe)

Jeg frygter Alt nu af ham, — jeg maa ile.

(følger med Blanca, som af Damerne føres ind i Prindsessens indre Gemæl).

Enrico (vil styrte efter hende).

Constanze (holder ham tilbage).

Bliv kun, min Konge! — mine Damer vil

Bedst kunne sørge for Grevinden.

Enrico. (affides).

Himmel!

Hun har mit Brev dog faaet? — skalde Pagen?

Hvad skal jeg troe? — endnu i denne Nat

Jeg tale maa med hende.

Constanze.

Som jeg seer

Har denne Ubehagelighed virket

Heelt mægtigt paa min ædle Konges Sind.

Enrico (bryder rasende ud).

Jeg Ulyksalige! — D! vidste I

Hvad Helvede der brænder i mit Bryst,

I kaldte ikke ædel mig Prindsesse!

J vilde hade mig, J vilde affkye
Mig som et sort Uhyre — jeg maa bort:
Jeg kan ei Eders Blik udholde — Luft!
Luft maa mit Hjerte have — eller briste.
(styrter ud).

Constanze (aleene).

Hvad vil det sige? — har han mig bedraget?
Har han en Farce villet med mig spille,
Dg hyllet mig en Elskov, som maaffee
Tilhører denne smægtende Grevinde?
-- Ha! Død og Skændsel! er det sandt.
(ringer).

Pagen (træder ind).

Constanze.

Hvor er hun?

Grevinden, er hun kommet til sig selv?

Pagen.

Nei, men i samme Tilstand som hun var -
Meer død end levende — lod hendes Fader
Til Slottet Belmont hende føre strax.

Constanze.

Hvor faaer jeg Lys da fra i dette Mørke?

Pagen.

Prindsesse! tør paa Eders Naade og
Beskyttelse jeg haabe?

(Knæler)

See! jeg lægger

Mit Liv for Eders Fod.

Constanze.

Hvad er det, Page!

Hvad vil Du?

Pagen.

Ne! hvis J mit Liv ei frelser,

Saa er jeg dødsens! Kongen gav et Brev mig

Imorges, som jeg under Livsstraf skulde

Alt have bragt Grevinde Blanca - -

Constanze.

Hvad!

Grevinde Blanca? — bragde Du det?

Pagen.

Nei,

Jeg tabte det, og har først nu det fundet,

Nu veed jeg ei, om jeg tør bringe det.

Constanze.

Lad see!

Pagen (giver hende Brevet).

Her er det.

Constanze.

Gal! — frygt ikke, Page!

Mod Kongens Brede skal jeg Dig forsvare;

Men jeg beholder Brevet nu.

Pagen.

Prindsesse!

J er dog ikke vred paa mig? — mit Liv

Er ei saa vigtigt mig som Eders Yndest.

Constanze.

Du lide kan paa min Beskyttelse

Og Gunst herester.

Pagen (affides).

D! saa er jeg salig.

(gaaer).

Constanze

(aleene, løber Brevet hastig igjennem).

Hvad seer jeg? — skjændige Bedrag! — min Ære

Skal være Dffret for hans Lykke. — Hævnd!

Hævnd over den Forræder! — blodig Hævnd!

(gaaer.)

(Veien til Belmont, tæt ved Slottet; det er henimod
Natten.)

(Leontio og Enrico komme.)

Enrico (heftig).

Hvor er hun? jeg maa hende see — jeg vil —

Leontio.

Hvad vil Du, Konge! hvad har Du isinde?

Enrico.

Det skal jeg vise Dig — trods al Din Klogskab

Det ei skal lykkes Dig os at adskille.

Forgjæves har jeg bedet, tryglet Dig

Om at tillade mig, hvad aldrig Du

Skal have Magt at hindre; jeg er Konge,

Og jeg kan aabne Veie mig hvor jeg vil,

Stod end en Hær af Nattens Vænder mod mig.

(gaaer.)

Leontio (aleene).

Han truer; vil han bruge Magt maaskee?

Vil efter hiin Erklæring for os Alle

Endnu han mig indbilde, at han haaber

At kunne gjøre Blanca til sin Dronning?

Nei, den Umulighed han selv nu indseer

Saa godt som jeg; og dog han ei vil dæmpe
Sin Lidenskab — den Utaknemmelige!
Er det den Søn, min Pleiesøn! Du giver
Mig for din Ungdomsbannelse — din Krone?
Vil med min Datters Skjændsful Du betale
Den Hæder, jeg Dig som min Søn beredte?
-- Dog nei, jeg kjender jo hans Hestighed,
Jeg som sædvanlig maa dens Udbrud møde
Med Sindighed. — Brug om Du vil Din Magt
Enrico! jeg vil Ligt imod den sætte,
I vi skal see Hvo der er stærkest. — Men
Er et ei Synd mod Blanca? haardt det er,
Me jo nødvendigt; er min Hensigt god,
Bør jeg mig da paa Midlerne betænke?
Nei har jeg nu saalænge Statsmand været,
Skal ei min Klogskab her forlade mig,
Endskiøndt den mod min Følelse selv strider.
Velan! ieg strax udføre maa min Plan,
Om nogen Tid I skal mig Begge talke.
Endnu han troer, hun i Valermo er. —
-- Som kaldet kommer der Alfonso.

Alonso (kommer).

Nylig

J hvidsked mig et vigtigt Ord i Dret,
Som ei endnu jeg kan i Hovedet faae.

Leontio.

Som jeg har Jer forsikret, Don Alonso!

J haabe kan endnu i denne Nat
At opnaae hvad saa længselfuldt J ønsker;
Jeg ile vil og hende forberede;
Slotskapellanen har Befaling alt
At vente i Kapellet os.

Alonso.

Mig synes

Leontio! jeg i Jert Ansyn læser,
At J en vigtig Marsag har hvorfor J
Mig føier i min hastige Beslutning,
J denne Nat at ægte Blanca; skulde
J selv maaffee alt have mærket? - -

Leontio.

Ja,

Jeg mærket har, Uskyldighed og Skjønhed
Behøver en Beskytter, hvis den et
Udsættes skal for Efterstræbelser.

Alonso.

Saa har jeg ei bedraget mig? saa troer I
At Kongen - -

Leontio.

Ja, jeg frygter at han har
En Hensigt med min Datter, som hun selv
Maa frygte for og affrye; men jeg haaber,
Hun kaster sig i Eders Arme nu
Med barnlig Tillid og Fortrolighed,
Og flyer herfra; — er Alt beredt?

Alonso.

Ja Skibet

Alt ligger færdigt til at lette Anker,
Det venter kun paa gunstig Vind. — Men sig mig,
I tvinger dog Ier Datter ei? hun er mig
Dog nogenlunde gunstig? — Ei jeg onsker,
At Frygt for Andres Efterstræbelse
Skal give mig et Værd i hendes Dine,
Blot som Beskytter af den bange Uskyld,
Naar hun forresten Intet for mig føler;
Det er dog vist, hun Kongen hader?

Leontio.

Derom

Jeg gaaer nu at forsikre mig; en Scene
Ved Hoffet nylig, hvortil jeg var Vidne,
Har oprørt hende saadan imod Kongen,
At hun vist aldrig meer kan ville see ham.
Dg at hun agter Eder er jeg vis paa;
Meer fordrer I jo for det første ei.

Alonso.

Meer fordrer ei min Ære, om min Elskov
Jeg siden tale kan, naar hun er min.
Men hvad var det vel før en Scene, som
I taler om, ved Hoffet?

Leontio.

Derom er det

Ei Tid at tale her; nok! han har robet
En Lidenskab, som Blanca har forfærdet,
Dg hvoraf jeg har Grund til Alt at frygte
For hendes Sikkerhed og Ære.

Alonso.

Vel!

Saa giv mig Ret den Skønne at beskytte,

Dg I skal see, Monso er en Mand,
Som veed hvad Wren gjelber.

Leontio.

Ja, det er I,

Dg derfor jeg min Blanca Jer betroer.
Dog ei hun overraskes skal, lad forud
Mig gaae og hende forberede! vær da
Tilstede ved et Vink, naar det er Tid!

(gaaer.)

Monso (alene).

Jeg skal ei savnes. - - Elsker hun da mig,
Om end hun Kongen hader nu og frygter?
Det kan jeg ikke haabe; - - dog naar kun
Ufskyldig frit hun rækker mig sin Haand
Dg ingen Anden elsker — nu, saa skal
Jeg ogsaa Hjertet vinde snart. Nu gjelber
Det kun om Blomsten i min Magt at bringe,
Om siden den skal aabne sig for mig
Beroer paa Lusten og paa Gartnerpleien.
Dog fører lykkelig jeg min Cythere
Forbi hint Scylla og Charybdis til
Italiens Elskovslunde. — Nu! saa skal jeg

Forgjæves ei til Bønner mig neblade:

Den stolte Willie Pigen agte maa,

Dg kan den overvundne Mars ei hade.

(gaaer.)

(Slottet Belmont.)

Blanca

(omgivet af sine Terner, vaagner op af en Afsmagt.)

Hvor er jeg? — hvad vil Alle I? — forlad mig!

(Ternerne gaae.)

(hun seer sig forundret om.)

Hvorledes er jeg kommet hid tilbage?

Var jeg ved Hæftet ei? — saa jeg ei selv

— O! var I før udstufne arme Dine! —

Saa jeg ham selv ei ved Prindsessens Fødder?

Var det en Feberdrøm? — hvad heller raser

Jeg vaagen nu? — Enrico! min Enrico!

Du — troløs! — O! saa troer jeg ingen Engel

Fra Himlen — o! saa maa jeg selv fortyvile,

Om der er hist en Gud, en Evighed.

Hans Kjærlighed — min Salighed var Drøm --

O! arme Blanca! hvorfor har Du elsket?

(Synker hen i følelsesløs Taushed.)

Leontio

(Kommer ind og betragter hende længe rørt).

Ulykkelige Datter!

Blanca (farer op).

Hvad er det?

Hvo taler? — Gader! er det Dig? — D! sig mig,

Er jeg opvaagnet af en rædsom Drøm?

Siig, har jeg vel ved Hoffet været?

Leontio.

Barn!

Afmægtig har man bragt Dig hid tilbage.

Besind Dig! — mind hvad Du har hørt og seet!

Og glem ham!

Blanca.

Glemme! — jeg Enrico glemme!

D! er saavidt det kommet, at jeg selv

Maa ønske ham at glemme? — Gader! — nei,

Det kan jeg aldrig. -- Den Enrico, som

Din Blanca elsker, han er meer ei til

Hernden for mig; i min Sjæl nu kun

Hans elskte Billed staaer; men hin Enrico,

Som nu min Konge er, som knæler for

Prindsessens Fod, og kold Grevinden hilser,
Ham er jeg fremmed for, saae aldrig før ham,
Og dog — og dog det var hans Nøst, hans Nafn - -
(flaaer sig for Panden og ryster Hovedet.)

O! Gud i Himlen! min Forstand bevar!

Leontio.

Udbyd selv dette Billeb af Din Sjæl!

Det vil Din Nøe forstyrre. — Frygt ham, Datter!

Blanca.

Hvad har jeg meer at frygte? hvad kan meer

Han mig berove? — O! hvis dette Liv,

Hvis dette usle Liv han nu fratog mig,

Jeg vilde takke ham.

Leontio.

Saa troer Du da,

At han har ganske glemt Dig allerede?

Nei nei desværre!

Blanca.

Hvad? Du troer, han elsker -

- Han elsker end sin Blanca?

Leontio.

Ja, hvis Elsker

Du kalder det, at han endnu vil stræbe
Sin Lidenskab at slukke ved din Barm,
At han endnu, skjøndt som Prindsessens Brudgom,
Vil lønlig søge sig at nærme til Dig,
For Dig med nye Eeder at bedaae,
Ja selv maaskee med Magt Dig føre bort,
Dg vove Alt, for end at røve Dig
Din sidste Trost — Din Dyd. - -

Blanca.

Tie, Fader! tie -

Leontio.

Jeg frygter Alt nu af ham, viid, min Datter!
Endnu inat han Dig vil see — derom
Har han selv mig Din Fader tryglet — ja
Selv truet med sin Kongevælde - -

Blanca.

See mig!

Saa twinges jeg da til at affsye ham!
Saa har han aldrig elsket mig! — O! Himmel,
Maa selv dit sidste Glimt Du mig fratage:
Det reene Billed af hans Kjærlighed?
Maa det sig til en Djævel nu forvandle,

Som lurer paa min Sjæl, for den at styrte
Med Latter i et Helved ned!

(fortvivlet.)

Ha! kom nu!

Kom nu, Du Kæmpetrold fra Etnas Afgrund!
Nu vil jeg savne Dig - -

Leontio.

Barn! vil Du flye

Hans vilde Lidenskab, saa trov ei længer!
Men ræk den tro Alfonso nu Din Haand!

Blanca (vild):

Ja, var han tifold grimmere end Døden,
Var han selv et Uhyre — Tader! — nu
Nu vil jeg til ham tve; men ei af Frygt,
Jeg frygter ei den Mand, som jeg foragter;
Men — hævnens paa ham vil jeg, han skal see mig
I Favnen paa sin værste Avindsmand,
Og harme sig — ha! det min Trost skal være
At smile til ham ved en Andens Haand,
Som var jeg lykkelig — imens mit Hjerte
Sin sidste Dødskamp kæmper. — Kom, Alfonso!
En Hævnens Engel flyer jeg i Din Arm.

Leontio.

Han er her, Blanca! — Alt er forberedt
Paa Eder at foreene, er den fast kun,
Uroffelig, din hastige Beslutning?

Blanca.

Hvor er han? hvor? — ha! Skynd Dig — lad ham ile!
Strax maa det skee: i Natten maa den slutes,
Den Hævnens Pagt, at alle Mærkets Vænder
Vor Brudfang kan synge. — Hør Du, Fader!
Endnu i Nat — imorgen er forseent det:
Imorgen brister Blancas Hjerte - -

Leontio.

Barn!

Før Du er rolig, kan det ikke skee;
I denne Lidenkab Du ei kan føres
Til Alteret, at Du imorgen ei
Forbande skal din Brudgom og din Fader,
Og sige, vi har tyunget Dig.

Blanca (med iisnende Kulde).

Frygt ikke!

Jeg er saa rolig som en Steen, min Fader!
Køel, Hjertet er alt iisnet i min Barm,
Nu er det som det være skal.

Leontio.

Min Blanca!

Din Kulde mig forsærder; heller maa Du
Din Smerte og din Harm give Lust.

Blanca (leer vildt).

See! Fader, jeg er glad io, jeg er lystig.

-- Du seer forundret paa mig, kjender ei

Din Blanca meer; hun har sig og forandret,

Hun er Alonsos Brud. -- Kom snart, min Brudgom!

Hvi tøver Du? -- Nu, Fader! er min Haand

Endnu ei kold nok til Alonso?

Leontio.

Men

Dit Hjerter --

Blanca.

Jeg har intet Hjerter meer;

Det var i gamle Dage kun, jeg havde

Den Daarlighed at troe paa Noget i os,

Som rørte sig og leved; nu jeg veed

Det var Indbildning Alt; see! nu er jeg

Kørest kommet til Fornuft.

Leontio.

Det give Gud!

Men viis mig det nu i din Gjerning, Datter!
Hvad Du har følt kan ei jeg Dig bebreide;
Men lad det ingen Sjæl forstyrre meer!
Neb ei Monso hine Følelser,
Som nu Du selv neddæmpe maa! siig aldrig,
At Kongen Du har elsket!

Blanca.

Kongen? nei,
Ham har jeg aldrig elsket.

Leontio.

Det saa, Barn!
Erkjender Din Bildfarelse Du endelig?
Nu huer Du mig. — Nu jeg ham vil hente.
(gaaer.)

Blanca (aleene).

Hvad vil Du hente? Fader! — hent min Liigbug!
Det er paa Tiden, at Du svøber mig
I Bryllupsklæderne; jeg skal inat jo
Staae Brud — ha! lystig, lystig, lystig Blanca!
- Hvor er Du? blege Brudgom! — skynd Dig! — kom!
Og grib mig med Din magre Haand! — drag ned mig
Dybt under Jord! — saa dybt, at aldrig meer
Jeg skuer det forhadte Lys! - -

Alonso (Kommer med Leontio).

Min Brud

Har endelig min tause Elskov seiret?

Opsyldes endelig mit stolte Haab?

Blanca (griber frampagtig hans Haand).

Alonso! ja, nu er jeg Eders.

Leontio.

Kom!

Man har os længe i Kapellet ventet.

(de gaae.)

(Slotshaugen, uden for Vinduet til Blancas Sovokammer; det er Nat.)

Enrico

(stiger over Haugemuren med en Luth i sin Haand).

Nu veed jeg da, hid er hun bragt tilbage.

Jeg maa nødvendig hende see, og vide

Om hun misstjender mig, om hun maaskee

Har ei mit Brev modtaget, og nu troer sig

Bedraget — sin Enrico trosøs — Gud!

Haad maa det være for en Qval! — O! Blanca,

Hvis trosøs Dig et Dieblif jeg troede,

Jeg blev affindig — og i denne grumme,
Fortvoolte Tilstand har jeg sat Dig! — Vee mig!
Alt nogensinde jeg en Masse paatog,
Som jeg foragte maa! — Den er affastet:
Prindsessen maa min Brøde alt formode;
Imorgen skal al Verden vide den;
Dg skal jeg end udfone den med Tabet
Af Kronen selv — ja skal mit Liv det koste,
Min Blanca skal tilhøre mig. —

- - - Jeg seer

Ei Lyb paa hendes Kammer; sidder hun
Maaskee i Mørke taus nu og aleene
Dg sin Enricos Trosløshed begræder,
Skjøndt hun dog selv det maa umuligt troe? —
- - O! som en Trøstens Engel jeg da kommer,
Dg hvidsker: Din Enrico er Dig tro.

(rører Luthen.)

Hun høre skal de velbekjendte Toner,
Dg tørre Taaren af det skjonne Die,
Dg ile som sædvanlig hen at aabne
Den hemmelige Dør mig. — Lyt, min Blanca!

(synger)

Der boer en Kæmpe i Vtinas Huler,
Han sukker hver Midnat saa underfuld;
Det store Bierg ham i Sæller skjuler,
Hver Nat han sig vaander i sorten Muld.
Men evigt i Hjertet det brænder.

(holder inde)

- - Hun horer ei; hun kommer ei til Bindvet.
Hun maa dog være i sit Kammer nu?
Af! hun er dog ei syg? — o! arme Blanca!
Din Kind var bleg, da sidst Enrico saae Dig.
- Af! jeg kan neppe slunge meer for Angest.

(synger)

Naar Kæmpen sukker, sig Volgen hæver,
De Esbunde tude paa Havsens Bund;
En Havfrue hen over Boven svæver,
Og luller Kæmpen paany iblind.
Men evigt i Hjertet det brænder.

(holder inde)

Hun kommer ei — o! alle gode Engle!
Hvor er Du? Blanca! — sover Du maaskee?
Dog nei, hvor kan Du sove, naar Du troer

Dig sveget af Din Ven? før vil jeg troe,
At Du er død -- o! Gud i Himlen! — død!
Dræbt af Din Ven! — dræbt af Din troe Enrico!
-- O! selv af Døden skal min Nøst Dig vække.

(Synger med smertelig Stemme)

Hvo har den mægtige Kæmpe fuet?
Hvad sjunger den Havfru med sølsom Nøst?
Den Jld, som dristig mod Himlen lued,
Fortærer i Dybet det jordiske Bryst.
Men evigt i Hjertet det brænder.

(Kaster Luthen fra sig og brister i Graad.)

O! Blanca, Blanca! hører Du mig ei?
- Det er mig som min Lidsang selv jeg synger -
Du har dog ei fortvivlet styrket Dig
Med i en Afgrund, eller hvad er værre,
I Don Alonsos Arme? — Blanca! — Blanca!
Vil Du mig da see bde for Dine Fødder?
Ei det engang jeg kan: i Natten skal jeg
Mit Liv udstøkke ved Din lukte Dør,
Og paa Dit elskte Navn forgjæves raabe;
Du hører ei mit Suk; Du kommer ei
At kalde mig tillive ved Din Varm.

O! Blanca — Blanca! skal jeg da fortvivle?

-- Dog nei, jeg vil forgjæves her ei sukke

Dg græde som et kraftløst Barn; endnu

Har jeg vel Kraft til denne Dør at sprænge,

Du ei vil aabne mig. — Fat Mod, Enrico!

Du Konge er og ingen haabløs Elsker.

Stod end i dette Dieblif for Altret

Hun med Alfonso; -- Jeg har Magt nok til

At skille ad hvad Gud ei kan foreene.

(Sprænger Døren og styrter ind.)

Fjerde Akt.

(Begynder den anden Dags Morgen og ender samme Dag).

(Slottet Belmont).

Leontio (kommer alene).

Nu er jeg rolig; opfyldt seer jeg nu
Mit største Haab: den sidste ædle Spire
Af denne Kongestamme har min Haand
Forgjæves ei bevaret og uddannet
Til denne stolte Ceder, som nu hæver
Sin Krone over Fædrelandet; endlig
Jeg paa Siciliens Throne seer en Mand,
Som Kongenavnet ei beskjemme skal,
Naar han har lært sin Lidenkab at tæmme.
Nær havde det min egen Lykke kostet,
Med din, min Blanca! — dog nu haaber jeg,
At ogsaa denne sidste Storm gaaer over.

Let kunde denne Kjærlighed omstyrte
Min hele Plan; maaskee jeg havde kunnet,
Min egen Datter seet som Dronning nu;
Men Retsfærd havde da ei Thronen grundet,
Dg Spiren til sin Undergang den havde
Da i sin egen knuste Grundvold baaret.
Det saa, Leontio! den store Tante
Maa dig retfærdiggjøre for dig selv,
Naar Midlet til din Plan du dig bebrejder.
Belan! min Blanca! ved Alonsos Haand
Din Dyd skal dig en større Krone give,
End den, du her fornægter med din Elskov.
Nu er du da paa Veien til Italien,
Dg bringer did min sidste Frygt og Sorg.
-- Men hvad er det da, som endnu mig ængster?
Kan for hver Følge jeg da indestaae?
Har jeg paa Fædrelandets Lærv ei seet?
Dg ofret den min egen Glands og Høihed?
Ja selv min Datters Nøe maaskee, og Kongens
Lilfredshed? — Ja, hvad nu der ogsaa skeer,
Min Trøst det er, jeg har retfærdigt handlet.
-- Hvad! — Don Alonso her endnu!

Alonso (kommer hastig).

Desværre!

(med indesluttet Ærme).

Vel, at jeg træffer Eder, Blancas Fader!
Jeg en Opdagelse har gjort — nei, heller
Jeg sige kan, at jeg har — Ingen gjort,
Men det just, det just gjør mig rasende —

Leontio (forundret).

Hvad fattes Jer? — I seer forvirret ud —
Hvad har forhindret Reisen? — hvor er Blanca?
Hvorledes finder hun som Brud sig i
Sin nye Tilstand?

Alonso (forbittret).

Slet, ja meer end slet:

Hun har aldeles ei deri sig fundet;
— Ha! skønne, hellige Blufærdighed!

Leontio.

Hvorledes?

Alonso.

Neppe havde Afsked hun
Med Eder taget, og var eene med mig,
For hun med Taarer tilstod mig, at aldrig

Hun kunde elske mig, at ved min Haand
Hun vilde kun i Graven drages ned,
At hun en Hævnenes Engel var, og Meer,
Som ei jeg fatted; men som syntes mig
En vild, affindig Tale, og jeg saae,
Hun bluffed som i Feberhede. — Ha!
Forbryderiske Flammer!

Leontio.

Hvad? — hvordan?

Alonso.

Hun sagde, hun var syg, og ei behøved
At slæbes over Havet for at døe. —
— Hun vilde være eene i sit Kammer,
Jeg fulgte hende did, og søgte længe
Forgjæves at udforske Grunden til
Den overspændte Sindsbevægelse,
Dg Kulde imod mig, som hendes Død
Dg hele underlige Udfærd røbed:
I denne Tilstand vovede jeg ei
At tale meer om Reisen: jeg beslutted,
I hendes Kammer Natten at bortvaaage,
Til hun var bragt til Holighed. — Vel saae jeg,

Her ei var Tid om Kjærlighed at tale;
Men susked blot, hun vilde som en Broder
Betragte mig; og endelig hun lod sig
Bevæge til, i sine Rejseslæder
At kaste sig paa Leiet og udhvile.
Jeg troer hun slumred; — det var just ved Midnat.
Dg Løst af en Hændelse gik ud.
— Men for jeg nu fortæller hvad mig hændtes,
Jeg spørge maa om I paa Gjenfærd troer
Dg Spøgelse?

Leontio.

Hvor kommer I paa Sligt?

Alonso.

Det skal I høre, naar jeg veed Jer Mening.

Leontio.

Jer Adfærd er heelt underlig, Alonso!
Det er ei godt, at sige hvad man troer,
Dg ikke troer, naar man i sige Ting
Ei ved Erfaringer er sat paa Prove.

Alonso.

Men naar ved Midnat gennem lukte Døre
Et fiendtligt Væsen til Jer kom?

Leontio.

Saa vilde

Jeg rolig undersøge hvad det var,
Dg før antage, jeg var selv bedraget,
End tage strax til Manderne min Tilflugt. —
Det lader til, et Spøgelse har skræmt Jer.

Alonso.

Nei, sandelig! jeg er ved sund Forstand,
Dg skræmmes ei af Mennecker og Djævole;
Derfor jeg ogsaa troer, jeg er bedraget,
Heelt skammelig bedraget af Jer Datter:
Hun har en hemmelig Forstaaelse,
Hun har en Elsker, som ved Nattetid
Besøger hende - -

Leontio (træder bold tilbage).

Grev Alonso! vil J

Min og min Datters Ære her fornærme?

Alonso.

Mig er det, som fornærmet er, — min Ære
Ei taaler det — o! Himmel, skaf mig Vished!
Hævn skal jeg selv mig skaffe.

Leontio.

Maser J?

Paa en uvis, en skammelig Formodning
J vove tør saa nedrig en Beskyldning?
Har J maaskee et Drømmebilled seet,
Et lustigt Hjernesvind, som har forrykt Jer?
Lad here!

Alonso.

Det var Kongen — ingen Anden,
Jeg tvivler ei, — han er nok huusvant her,
Og Veie veed til Blancas Sovestammer,
Som ikke hendes Brudgom kjender — —

Levntlo (Affides).

Hvad!

Han skulde have vovet? — —

(hoit)

J har drømt,
J drømmer end Alonso! — — troer J, Kongen
Kan giennem lufte Døre gaae? — fortæl dog!
Jeg veed endnu jo ei hvorfor J raser.

Alonso.

J meer skal faae at vide, end J lystet.
Jeg sagde Jer, at Lyset sluktes for mig,
Da Blanca slumred, og jeg eene sad

Ved Døren — den var lukt — da saae et Glimt jeg,
Som naar igjennem Vindvet Maanen skinner;
Men det fra Muren kom, og Noget rørte
J Kamret sig, og jeg en Stemme hørte,
Som hvidsked: "Blanca! Elskte! er du her?"
Jeg drog min Kaarde strax, og Struben søgte,
Hvor denne Røst kom fra; men hør! da stødte
Min Kaarde mod en anden, — klirrende
J Mørket gnistred Klingerne — jeg raste,
Jeg vilde mod min Vres Morder styrte;
Men han var borte, og mit Glavind sprang
J tusind Stykker fra den mørke Muur.

Leontio.

Deraf J seer jo, det et Blandværk var,
En Skabning af Jer mørke Phantasie,
Og Jer mistænkelige Iversyge;
Begynder J saaledes alt, Alonso!
Hvad vil da Enden vorde?

Alonso.

Død og Helved!

Hvis hun mig har bedraget, hvis Enrico
Ad skjulte Veie kommet er, om Natten

Til hendes Favntag, og hun har fordulgt mig
En Giffvoshandel, som fornædrer hende,
Dg gjør mig til en Fabel for al Verden;
Ved Gud det hævnnes skal - -

Leontio.

Kom til Jer selv!

J med en Tanke selv bedrager Eder,
Som Eders Brud saa høiligen fornærmer,
At jeg som hendes Fader nødes til
At ønske en Forbindelse ophævet,
Hvortil J aldrig værdig var.

Alonso.

Jer skal J

Ophæve min Forbindelse med Jorden;
Nu er hun min, og hun skal blive min,
Om saa vi skal til Helved styrte Begge.
Jeg undersøge vil, — en lønlig Åbning
Der være maa i Muren - -

Leontio.

Kan saa lav,

Saa ussel Lidenskab hentive Eder,

Saa I forglemmer ganske hvad I skylder
Jer egen og min Datters Ære?

Alonso (efter nogle Diebliffes Taushed).

Vel!

Jeg vil ei undersøge; jeg vil troe,
Jeg hende Uret gjør, vil troe, jeg selv
Har Synet havt, og været fra Forstanden:
Hun skal et Ord ei af det Hele vide;
Men — nu jeg reiser ikke til Italien,
Jeg bliver her, og har endnu engang
Jeg samme Syn, og seer jeg Kongen komme
Paa hemmelige Veie til min Brud,
Saa maa I ei fortænke mig dert,
I fald jeg tvivle tør paa Blancas Dyd,
Dg hævner min og hendes Ækjændsel paa
— Siilliens Konge.

Leontio.

At Enrico selv

I disse Dage har tilkjendegivet
En Følelse for Blanca, som hun frygter
Dg affkyer, det har selv jeg Oder sagt;
Derfor jeg har Forbindelsen fremskyndet,

Dg raadet Jer til Flugt. Hvis nu I bliver,
Eaa staaer jeg ikke inde for, om Kongen,
Hvis heftige Gemyt jeg noksom kjender,
Misbruger selv sin kongelige Magt,
For at opnaae sit Ønske; men skal derfor
Min Datter lide? — kan hun, selv uskyldig,
Ei have opvakt Ønsker hos Enrico,
Som hun affkyer, og aldrig vil opfylde?
Hvorfor vil I nu, skinsyg og hævnjerrig,
Udsætte hende for et Angreb, som
Fornærmer hendes Dyd, som Eders Ære?

Alonso (efter nogen Betænkning).

Velan! Leontio! I taler sandt.

— Tilgiv mig, hvis jeg har fornærmet Eder! —

At Blanca er uskyldig vil jeg troe,
Dg aldrig skal et Ord, en Mine røbe,
At jeg engang derpaa har kunnet tvivle.
For Kongens hele Magt jeg frygter ei;
Men vil for Blancas Noe dog end idag
Et Land forlade, hvor hun idetmindste
Er udsat for Bagvaskelse, mens jeg
Staaer fare for at vorde — Kongemorder.

Leontio (rækker ham Haand)

Nu atter jeg udi Alonso kjender
Den Mand af Ere, som jeg hidtil agted.
(De gaae).

(Slotshaugen ved Belmont).

Blanca (kommer, ledsaget af sin Yndlingsterne, den lille Clara).

Endnu engang jeg bade vil mit Dje
I denne klare Luft; endnu engang
Jeg vil betragte Eder, fjerne Hsie!
Dg lytte til Naturens Jubelsang.
Farvel! jeg til mit Paradiis vil sige,
Dg tage Afsked med min Kjærlighed,
— Forladt jeg styrter i min Afgrund ned —
Farvel, Natur! — Farvel, du Himlens Rige!

Clara.

Lillader I, Grevinde! vil jeg synge
En Foraarsfang, som Sindet muntre fan.

Blanca.

Nei, ingen Foraarsfang jeg meer vil høre:
De lykkelige Tider er forbi,

Da Vaarens Toner trylled Sjæl og Dre,
Saa jeg fornam den store Harmonie;
See! knusket er nu Harpen i mit Indre,
Dg død den hele Skabning for mig staaer;
For mig vil ingen Stjerne mere tindre,
Dg ingen Blomst vil smile hvor jeg gaaer.
Nei, kan du synge, Barn! saa hæv din Stemme!
Dg siung om Graven og den kolde Død!
Tilintetgjør min Sjæl, at den kan glemme
Sin Salighed, som var den aldrig fød!

Clara.

Om Død og Evighed I Qvad vil høre?
Velan! derpaa jeg gjerne tænker selv.

Blanca.

Nævn mig ei Evighed! dens Toner klinge
Saa rædsomt i den sonderknuste Sjæl,
Som aldrig meer kan hæve fro sin Vinge,
Dg svinge sig mod Lysets Straalevaeld:
Jeg venter hiffet ingen Glæde mere,
Min Salighed er tabt, mit Haab udslukt,
Jeg synker ned til de Fortabtes Sphære,
Min Troe er qvalt, og Himmelsøren lukt;

Nei vil Du, Barn! om Evigheden sjunge,
Saa lyt til Tonerne i Dybet først!
Hør Flammeslangerne med giftig Tunge
Udhyvle evig Qual og Sjøletørst!
Da kan Du sjunge om mit Haab hernebe,
Da kan Du sjunge om min Salighed,
Og Englene hist over mig skal græde,
Men jeg skal lee og dansse glad derved. --

Clara.

For Gud i Himlens Skyld fortvivl dog ei!
Grevinde! vil en Psalme J da høre?
Naar Verden svigter, er dog Trost hos Gud.

Blanca (fortvivlet).

Hvad siger Du? — hos Gud? — han mig ei kjender,
Han elsker ei den arme Blanca meer:
Fra den Fortvivlste kan sit Nafsyn vender,
Til Kjærligheden kun han kjærlig seer; —
Men hvor er den? — fra Jorden er den svundet,
I Himlen selv jeg ei tør søge den,
I Dybet ligger Englen trolest bundet,
Og hæver aldrig — aldrig sig igjen.
-- Nei, kan Du ei et Qvad fra gamle Dage

Du en fortvivlet Qvinde, som blev Steen,
Dg stirred evig, haabløs, fald tilbage
Paa sine Elstes hvide Dødingbeen?
Kan ei en Sang Du om hiin gamle Kæmpe,
Som stod af Slangeknuder trindt omsnoet? - -

Clara.

Kan selv vor — Frelsers Ord Jer Sorg ei dæmpe?
Er Hjertet for al Trøst da sammengroet?

Blanca (smertelig).

O! Christ, kan Du Forstenelsen da smelte,
Som om mit knuste Hjerter flutter sig,
Kan dette Bjerg Du af mit Bryst bortvalte,
Hvorunder brændende jeg vaander mig,
O! kan din Haand de Slangeknuder løse,
Som knugende omsnoer min Kjærlighed,
Al! lad mig af din Naades Væld da øse
Een Draabe Lun! — og lad mig bese med Fred!

(Knæler og brister i Graad).

Clara.

Christ horer det og skjænker hende Taarer.
Med Gud jeg nu vil lade hende eene.

(gaaer.)

Blanca (reiser sig).

Det lindred — jeg er Menneſke igjen.

(ſeer hen i Baggrunden)

Men ſtore Himmel! — hvad er det — Enrico!

Han vover end for Gine mig at komme!

Maaskee han vil mig Naadeſtødet give;

Bort, Laurer! bort! — lær mig at ſmile, Hævn!

Enrico (ſtyrter hende længſelfuld imøde).

Min Blanca! — endelig - -

Blanca (med rædsom Kulde).

Tilbage, Konge!

Med mindre J mig at lykønske kommer:

Jeg er Alonſos lykkelige Brud.

Enrico.

Hvad hører jeg? Alonſos Brud! — o! Blanca,

Du er bedraget, ſkrækkeligt bedraget;

Du har ei vidſt - -

Blanca.

Jeg veed alt Noſ, min Konge!

Forkaan mig for at vide Meer! — Farvel!

Vi mødes her ei meer, og — aldrig hiſtet.

(vil gaae.)

Enrico

(Kaster sig for hendes Fødder og holder hende tilbage).
O! hør mig, Blanca! jeg besværges Dig
Ved Alt, hvad der er helligt her og hisset!
Jeg elsker Dig, har ingen Anden elsket.

Blanca (river sig løs).

Troloste! vov ei med forbrydersk Haand
Alt røre mig! — sværg ei ved Stjernerne,
Før de har knust Dig for din første Meeneed!

Enrico.

O! Elskte! - -

Blanca.

Nævn ei med vanhellig Læbe
Den Kjærlighed, Du myrder har i mig!
Har Du din nye Brud bedraget alt?
Og troer, at Blancas Arm staaer end Dig aaben?
Forlad mig nu, skal jeg Dig ei foragte!

Enrico (reiser sig).

O! Blanca, kan Du troe? - -

Blanca.

Nu troer jeg — Intet,

Selv ikke paa Barmhertigheden hist;

Chi der er ingen Kjærlighed - -

(vil flye.)

Enrico (holder hende tilbage i sine Arme).

Saa her dog!

Du evig Elskede! - -

Blanca (river sig forfærdet løs). -

Forlad mig, Konge!

Forlad Alfonso's ægteviede Brud!

(flygter.)

Enrico (staaer som lystslaget).

Hvad Lørdensslag! — hans ægteviede Brud!

Saa vidt det da er kommet — ha! Enrico!

Hvi har Du ei ved Alteret ham myrdet

I samme Stieblik, som han udstrakte

Sin Haand for Dig Din Elskede at røve? —

- - O! Blanca, saa har i Affindighed

Hans Haand Du grebet, for at hævne Dig

Paa din Enrico — rædsom er din Hævn:

Med Helvedsqaaler den mig sønderflider.

Alfonso's Husfrue! — ham det altsaa var,

Hvis Kaardespids i Matten standsed mig

Paa Veien til hans Brudekammer — ha!
I Blancas Sovokammer har han vaaget,
Maaskee i sine Arme hende holdt,
Maaskee — maaskee — o! Kaserie, o! Helved!
-- Dog nei, umuligt har min Blanca kunnet
Sig i hans Arm henkaste — nei, umuligt!
Hun har sin Haand ham kun i Banvid raakt;
Men stødt ham bort med Affkye; dog hun kaldte
Sig jo Alonsos lykkelige Brud,
Dg smilede foldt derved - - o! arme Blanca!
Var det din Hævn? nær var dit Hjerte bristet
Ved dette Smil, — jeg saae det, ja Du elsker
Enrico end; Du er uskyldig, troe,
- Skjøndt troløs Du mig tænker, og skjøndt selv
Du er en Andens Brud. — Jeg frygter end ei:
Du lever end, og Du skal vorde min,
Skal det saa Liv og Salighed mig koste. —
-- Hvem seer jeg hist? -- Alonso! ha, den Mand,
Som for mit Nafn Blanca tør omarme,
Dg sige: hun er min — ham skal jeg knuse.
(drager sit Sværd.)
Dog nei, Du er jo Konge her, Enrico!

Vil paa en Undersaat Du Dig forgribe,
Som ved et Ord i Støv maa for dig knæle?
Før vil jeg vaabenløs ham møde.

(Kaster Sværdet bort.)

Hellig!

Glem ikke Hvo Du er!

Alonso (som bliver Kongen vaer, affides).

Hvad seer jeg? Kongen!

Hvad! er det muligt? — vover han? —

Enrico (med tilbageholdt Harmes).

Alonso!

Jeg ventede ei at træffe Eder her.

Alonso (ligetedes).

Og jeg end mindre Eder, Konge!

Enrico (i ligegyldig Tone).

Her

Paa Belmont maa I vide er jeg hjemme:
Jeg kjender fra min Barndom af hver Krog
Paa Slottet og hver Busk i Haugen - -

Alonso.

Saa!

Det har jeg mærket, ja man paastaer selv,

At naar J er ubi Palermo, Konge!
Gaaer Eders Gjensfærd her ved Nattetide
Omkring i Buske og i Kroge.

Enrico (med tvunget Smil).

Nu!

Dert gjør ei mit Gjensfærd ilde.

Alonso.

Men

Det kunde derved let til Skade komme,
Især naar stundom jeg i Mørke søgter
For Tidsfordriv.

Enrico.

J skulde dog Jer vogte
For saadant Tidsfordriv; isald mit Gjensfærd
Mig slægter paa, det kunde Jer fortryde,
At have det udæffet.

Alonso (trækker haanlig paa Skuldbrene).

Det er frygtsomt;

Med Kaarden man det gjennem Mure jager.

Enrico (opbragt).

Nu nok af Spøg, Alonso! — frygtsom troer jeg
J ei skal finde mig, hvad enten jeg

Som Gjenfærd eller Konge Eder møder,
Ved Natten eller Dagen.

Alonso (som forundret).

Heelt alvorligt

J tager det; maaskee det var Jer selv da,
Hvem jeg inat bortmaned som et Gjenfærd
Med Epidfen af min Kaarde?

Enrico.

Deryaa skal jeg

Snart give Eder Svar, og ei herefter

J fristes skal til Aander at bortmane;

En Kongeaand fornærmes ei ustraffet.

Alonso (drager sit Sværd).

Min Keres Morder er Du - -

Enrico (truende).

Nu din Dommer.

(gaaer).

Alonso (aleene).

Hvad har skinde han? — ha! hvorfor skulde

Jeg just ham møde værgeløs? ved Gud!

Han skulde ei gaae levende herfra.

Nu er jeg vis da paa at det var ham,

Som leged Spøgelse — vis paa min Skjændsel,
Og Blancas Fald — dog nei, derpaa endnu
Jeg har den Trøst, at tvivle. — Skaf mig Visshed!
I Mørkets Magter! — I var Vidner til
Hver skjult Forbrydelse — skaf Visshed mig
Om Blancas Fald! — og har hun mig bedraget,
Da evig jeg forsværger mig til Eder,
Hvis ei jeg hævner mig.

En Høvding (med Bagt).

I Kongens Navn

Jeg tager Jer til Fange, Grev Alfonso!

Alonso (slynger sit Sværd).

Saa maa I først mit Væрге mig fratage;

Chi med det Gode skeer det ei.

Høvdingen (til Bagten).

Jeg byder

I Kongens Navn, afvæbner ham!

(han afvæbnes efter en fortviolet Modstand.)

Alonso.

Despot!

Den Voldsomhed vist være skal din sidste.

(føres bort.)

(Palermos Havn ved Middelhavet.)

Constanze (aleene, i Reiseklæder, med et Brev
og en Dolk i Haanden).

Hvor finder jeg den Haand nu, som skal bringe
Forræderen min Affeds-hilsen? mens jeg
Undslyer min Skjændsel og min Tilflugt tager
Til ham, som kan min Ret og Ære hævde
Med Ild og Sværd — Neapels floge Tyrse!
Du vil din høie Flygtning glad modtage,
Dg ridderlig forsvare hendes Udkomst
Til denne Nabothrone, som saa ofte
Har været Dig en Torn i Siet. — Vel!
Jeg som et Lehn Sicilien vil modtage
Af min Beskytter, til med Tiden jeg
Neapels Skjæts undvære kan, og selv
Dets Overherredom afskaste. — Stolt
Dg herlig er min Plan, og den skal lykkes.
Kan ved mit Affedsord Enrico falde,
Saa er jeg høvnet, saa I alt mig vugge,
I høie Bølger! i Jer sikkre Skjod,
Mens Folket raser, og i trende Hobe
Indbyrdes kæmper om den tomme Throne.

Snart kommer jeg tilbage med en Hær,
Og som Siciliens Frelserinde sætter
Mig paa min Arvethrone; jeg har naaet
Mit Ønske, jeg er Genehersterinde;
Da aldrig skal en Mand min Villie bøje,
Og falsk og smigrende beherske mig.
Nu har jeg Grund til dette Køn at afstøje,
Hvoraf den Geneste, jeg hidtil agted,
Ja elsked fast — til Døden jeg nu hader,
Og styrter med retfærdig Hævn.

Pagen (Kommer hastig).

Prindsesse!

Alt hvad I har befalet er udrettet:
Juvellerne og Eders Kostbarheder
Er hemmeligt paa Skibet bragt. Nu flager
Den lykkelige Snekke alt med Vingen,
Og venter paa sin Dronning.

(Knaler.)

O! I tager
Dog Eders arme Page med? — jeg følger
Med Glæde, var det saa til Verdens Ende.

Constanze (reiser ham).

Jeg længe mærket har Din Troskab, Yngling!
Du er den Geneste af Alle her,
Som af Hengivenhed mig tjener.

Pagen.

|Sandlig!

Jeg for et Smil af Eder gaaer i Døden.

Constanze (affædes).

Ja han min Hævner være skal; den Yngling
Har for gjort Mænd til Skamme.

(hoit)

Er det sandt,

At Du for mig selv Livet vove vilde,
Naar det min Nødsighed, min Ære gjalt?

Pagen.

Saa sandt som at mit hele Liv sig nærer
Ved Straalerne af Eders Blik, Prindsesse!

Constanze.

Men til en Handling, som udfordrer Kraft
Og mandigt Mod, ei blot til Ridderespil,
Men til alvorlig Kamp; tør til sig Handling
Din Ungdom jeg betroe?

Pagen.

Sæt mig paa Prøvet

Dg hvis jeg svigter, straf mig da med Døden!

Forviis mig da fra Eders Nafsyn!

Constanze.

Yngling!

Har Mod Du til for mig at vorde Drabsmand,

Dg støde Staalet i min Fiendes Bryst?

Pagen (med Haanden paa Brystet).

Saa sandt jeg lever! ja.

Constanze.

Saa bliv tilbage!

Bring Kongen dette Brev, naar Du ei meer

Fra Kyften siner Skibet, som mig fører!

Jeg i Neapel skal modtage Dig

Med aabne Arme, naar Du har fortjent det;

Men kom ei meer for mine Dine, for Du

Medbringer Lidenden om — Kongens Død!

(rækker ham Brevet og Dolken.)

Pagen (tager Brevet, men taber Dolken).

Jeg skulde! min Prindsesse? —

Constanze.

Blegner Du,

Dg taber Pantet paa min Tillid til Dig?

Saa gaae! jeg troede, Du var Mand i Hjertet,

Skjndt Du endnu i Drengeskæder gaaer;

En Heltebaad er over dine Kræfter.

Pagen (tager Dolken op).

Nei, sandelig! jeg blegner ei, Prindsesse!

Dg skjælver jeg, saa er af Stolthed det;

Til Eders Ridder vil J mig udlaare?

Constanze.

Ja dertil kaarer jeg Dig med en Gunst,

Som ingen Mand før Du af mig har vundet.

(Pagen knæler, hun rækker ham sin Haand, som han
henrykt og ærbødig trykker til sine Læber.)

Stat op! jeg til min Hævner Dig har viet,

Dg til min Yndling, hvis Du er det værd;

(Pagen reiser sig.)

Men haab beskedent! glem vor Afstand ei!

Viid, dette Hjerte aldrig sig fornædres

Til svulmende paa Qvindesviis at banke

For Nogen af Dit Kjøu — var han en Gud end —

Jeg føler selv mig et selvstændigt Væsen,
Som ei behøver at opklynge sig

Lig Nansen til en Stamme, for at hæve
Sig over Hoben og foragte den.

Forstager Du denne Følelse, saa vil Du
Høilagte den, og holde den i Ære,

Og aldrig vove nærmere at træde

I min Fortrolighed, end hvor jeg sætter
Den høie Skranke for Dit hele Kjon.

See! denne har dumdriftig Kongen vovet

At ville overstige, mod min Villie

Han har formastet sig for hele Verden

Dig at erklære for sin Prud: — see! derfor

Jeg flygte maa, og overlader Dig

At hævne en Formastelse, en Skændsel,

Som kræver Blod. — Vil Du min Ære hævne,

Skal her Du snartlig mig som Dronning see.

Af Kongen har Du Døden selv at vente,

Hvis ei Du forekommer ham, af mig

Du Gunst og Ære haabe kan, — vælg selv!

Wagen.

For Eders Skyld jeg gaaer i Døden glad,

For Ederes Skyld jeg — Kongemorder vorder.

Constance.

Følg mig til Skibet nu! — Bortfør, I Vinde!

Mig fra det Land, som aldrig seer mig meer,

Før det mig hilser som sin Herskerinde.

Wagen (affides).

Og jeg, ha! jeg som Morder Dig gienseer,

Jeg maa — o! Gud — jeg lyde maa iblinde.

(de gaae.)

Enrico (kommer i dybe Tanker).

Jeg vil adskille dem — jeg vil forvise

For evig Don Alonso fra mit Nige,

Saa maa han mig for Gud og Menneſker

Anklage om han vil; jeg Verden trodsrer,

Og Gud vil ei fordomme mig derfor.

O! arme Blanca! hur jeg ile skal

Og af en grim Wildfarelse Dig rive,

Som kause maa Dit Hjerte. — Din Enrico

Skal ikke længer for Dit Nie staae

I denne sorte Farve, som en troløs

Affskyelig Bedrager. — Kolde Statskøst!

Du er fra Helved steget, at forgifte

Min Kjærlighed — forbandet var Din List,
Leontio! — forbandet var min Svaghed,
At vaklende jeg denne Masse greb,
Jeg kaster nu, — og Du, trolse Page!
Skal ei undgaae min Harm. —

Hvo kommer hio?

Leontio!

Leontio (nærmer sig opbragt).

Min Konge! hvortil har
Din Lidenskab Dig bragt! Du vovet har
Din Kongemagt saa skjændigt at misbruge?
Du fængslet har Alonso?

Enrico.

Ja, det har jeg,
Og haaber at forsvare det for Gud,
Var selv han blot som Blancas Elsker fængslet.
Ja, at jeg ei med egen Haand har myrdet
For Altret Blancas Brudgom, maa Dig undre;
Men hvordan Du forsvare kan Din Daad,
Og den, Du nøder mig til, hvordan Du
Tilhulle kan for Gud den Helveds Afgrund,
Hvori Du styrtet har Dit eget Barn,
Det — veed ei jeg.

Leontio.

Uretfærdigt har jeg handlet,
Dg kan umuligt troe, min Konge vil
Ved en Misgjerning sin Regjering alt
Til uretfærdigt Despotie forvandle.

Enrico.

Hvo er Despot, jeg eller Du? — Hvo har
Ved skjændig List frarevet mig min Brud,
Dg kobleet hende hemmelig i Natten
Til denne Djævel?

Leontio.

Frit hun selv har valgt,
Dg Ingen hende tvunget har.

Enrico.

Du lyver,
Er det ei Evang, den skrækkeligste Mandstvang,
Naar Du misbruger en Bildfarelse,
Som fast til Vanvid hende bringe maa,
Til den Fortvivlte at mislede? — Fader!
Har menneskelig Følelse Du end,
Saa maa Du denne Udaad selv forbande;
Du myrde vil Dit eget Barn - -

Leontio.

Nei, frelse

Fra Skjæmsfel hende vil jeg; troer Du, Konge!
At ei jeg seer til hvilken Afgrund hende
Din vilde Lidenfkap vil rive? — troer Du,
At derfor jeg mit Barn Dig ei vil give,
Mod Landets og mod Kronens Lov, til Dronning,
At hun Din — Frille være skal?

Enrico.

En ond Mand

Har denne Tanke Dig indgivet. — Fader!
Er jeg saa dybt i Dine Dine sunket,
At Du kan mig mistænke for saa nedrig,
For saa foragtelig en Hensigt?

Leontio.

Har da

Maaskee Din Udfærd skuffet mig; hvad vil Du,
Hvad vil Du den Ulykkelige da?
Er det ei nok, Du hendes No har dræbt,
Og smigret hende med en Kjærlighed,
Som aldrig Du kan tilfredsstille? — Vil Du
Nu efter hiint høitidelige Forbund,

Som binder til Prindsessen Dig, og som Du
For Blancas Vine selv stadfæstet har,
Vil efter denne Scene Du endnu
Med din Nærværelse aldeles myrde
Den grændseløst Glendige?

Erico.

Nei, nei,

Jeg vil retfærdiggjøre mig, og kaste
For hendes Fødder denne djævels Maske,
Din List har mig paatvunget — jeg vil knuse
Hver Hindring, som adskiller os — det koste,
Det koste hvad det vil!

Leontio.

Er Du affindig?

Sorglemmer Du, Prindsessen er Din Brud,
Og Blanca nu Alonsos Hustrue?

Erico.

Himmel

Og Helved selv skal ei adskille os;
Troer Du, jeg i Prindsessens Arm mig kaster?
Nei, Blanca eller Ingen er min Brud;
Troer Du, jeg taaler, at en Undersaat

Forvoen sine Arme skalde slynge
Om denne Engel, jeg tilbeder? — Nei,
For dræber jeg ham; — jeg er Konge her,
Og Ingen skal formaste sig at røre
Den Helligdom, som jeg kun mig vil nærme,
Med reen og hellig Elskov, og beskytte
Mod Stat og Kirke, Jord og Himmel - -

Leontio.

Konge!

Jeg troede ei Din Lidenskab var større,
End Din Fornuft, og Følelsen af hvad Du
Som Første skylder Folket og Dig selv;
Nu har jeg intet Haab meer.

Enrico.

Saa fortviol!

Fortviol da om Din Klogskab og Din Statskunst!
Jeg ei fortvioler om min Kjærlighed.

(de gaae).

(Paaen kommer med Brevet og Dolken i Haanden; i
Baggrunden sees Skibet med Prindsessen, som sei-
ler bort.)

Paaen

Der flygter hun; — Jeg eene staaer tilbage

Med Dolken i min Haand, og i min Sjæl;
D! fører ei saa hastigt hende bort!
I grumme Bølger! — Lad endnu eengang
Min Sol mig see! før den maaskee for evig
Mig i min Qual forlader — at! hvor hastig,
Hvor hastig flygter min Lyksalighed!
Snart skal jeg nu det røde Flag kun see,
Som blodigt fra min fjerne Himmel vater,
Dg ætter mig til Kamp, til blodig Daad,
Til — Kongemord - - - forfærdelige Priis
For denne Himmel! — denne kolde Himmel,
Som staaer for høit til Jorden at omfavne
Med Kjærlighed, som hvælver støit sig over
En Verden med Foragt. — Hvi maa jeg knæle
Tilbedende for dette Væsen? — iler
Hun nu ei kold og følesløs langt fra mig,
Dg rækker mig til Afseend kun den Dolk,
Hvorned jeg gjennem Blod skal Veien finde
Til hendes God — til hendes Hjerte ei;
- - Ha! dæmrer det ei alt? — paa mørke Veie
Jeg samle skal med Dolken, til jeg finder
Den kolde Haand igjen, som den mig rakte.

Kom den fra Himlen? eller fra en Afgrund?
Jeg veed det ei — veed ei hvorhen den vinker,
Og dog hvor umodstaaelig henrives
Jeg ikke did! — skjøndt gysende jeg gaaer,
Som vandred jeg — Fordsømmelsen imøde.
Jeg maa — jeg kan ei standse — Dolken brænder
I Haanden mig. — Hun er forsvundet. — Himmel!
Min Mordertime staaer — hist seer jeg Kongen,
Han nærmer sig — o! staae mig bi, du dunkle,
Forunderlige Aand! som mig bestøler,
Hvorfra du kom, fra Himlen eller - - Vee mig!
(holder begge Hænder for Munden og træder hen i Baggrunden. Enrico og Leontio komme tilbage.)

Enrico.

Jeg tog ei fejl, jeg saae det tydeligt,
Prindsessen var paa Skibet.

Leontio (affides).

Og mig syntes,

Det var Alonso, som ved Siden stod.

(heit)

Hvo løser denne Gaade os?

Pagen (nærmer sig).

Min Konge!

Jeg bringer Eder her et Affkedsbrev
Fra den bortflygtede Prindsesse.

(rækker ham Brevet.)

Enrico.

Hvad!

Du vover end for Gine mig at komme?

Wie, Du skal faae Din Løn.

(aabner Brevet og læser; hans Brev til Blanca falder ud deraf; Leontio tager det op og læser det.)

Dog nei, hun flyer mig,

For evig hun forkastet har min Haand;

(til Pagen)

For dette Budskab jeg Dit Liv Dig skjænker.

Pagen (affides).

Fordømte Naadesord! afvæbner Du mig?

(hoit)

Hvorledes? Konge! dette Bud Jer glæder?

Enrico.

Ja hoiere, end om Du havde bragt mig

Den største Verdenskrone.

Pagen (affides).

Er det muligt?

Han elsker hende ei?

Enrico (seer i Brevet).

Men hvad er det?

Hun taler om en Dolk, en blodig Hævn - -

Pagen (kaster Dolken og styrter sig for hans Fod).

Den ligger her nu knust for Eders Fødder:

Hvor kan jeg myrde Eder i det Nu,

I Livet skjæmper mig?

Enrico (forundret).

Du vilde, Page?

Du vilde dræbe mig?

Pagen.

Med denne Dolk

Jeg skulde Eder Afskedshilsenen bringe —

Jeg kan det ei; dræb mig nu!

(reiser sig.)

Enrico.

Er det muligt?

Du, som jeg troede en uskyldig Yngling,

Du, som jeg til min Elskovsengel taared,

Du har forraadt mig? vilde myrde mig?

Ulykkelige Yngling! hvad har bragt Dig

Saa vidt, saa rædsomt vidt? med hvilken Trolddom

Har hun til Morderengel Dig omfakt?
Dig, hvem et Ord til Laarer kunde bringe —
Saa ung, saa from, og Helvede saa nær!
Det er mig ubegribeligt.

Pagen.

Fordsøm mig!

Dg. spørg ei om den Magt, som mig henriver
Til hendes Fod! jeg veed ei hvad det er;
Men skynd Dig! stød mig Sværdet i mit Bryst!
Før Dolken atter brænder i min Haand,
Dg Budskab om Din Død jeg hende bringer - -

Enrico.

Ulykkelige! flye! — jeg Dig tilgiver;
Nu kjender jeg Din Banvid.

Pagen.

Vil ei Du

Mig Døden give; nu, saa skal jeg selv
Vist vide den at finde — jeg vil flye
Saa langt paa Jorden, mig min Fod vil bære,
Indtil jeg synker og den skjuler mig,
Du seer ei mig — jeg seer ei hende meere.

(styrter ud.)

Enrico (griber Leontios Haand).

Leontio! — saavidt kan Elskov bringe
Det med os; see! selv den Umyndige
Den giver Morderdolk i Haand. — Og jeg,
Jeg skulde føre Septret her forgjæves,
Og nu ei kæmpe for min Blanca? nu,
Da selv den værste Fiende Flugten tager.

Leontio.

Min Konge! jeg opgivet har mit Haab nu,
At Du en Lidenskab bekæmpe kan,
Hvorfor Du nær et Offer alt var blevet,
Og fast fortryder jeg hvad alt er skeet;
Men nu det ei kan gøres om.

Enrico.

Hvorfor ei?

Alonsos Egteffab ophæves skal;
Som Kongemorder staaer han for min Domstol,
Og jeg har ogsaa her en geistlig Arm,
Som Kirkens apostoliske Legat;
Dog skaaner jeg som Dommer end hans Liv,
Han er min Fange, til han afstaaer selv
Hver grum, tilfæget Diet til Blancas Haand.

Leontio.

Det var at dyngte Vold paa Vold, Enrico!
Og drive Spot med Sakrament og Sed;
Dog saae jeg ikke feil, saa er Alonso
I Sikkerhed nu for et Despotie,
Som ei sig over Middelhavet strækker.

Enrico.

Hvad siger Du?

En Hovding (træder frem).!

Min Konge! tilgiv mig.

At jeg et uljært Budskab Eder bringer:
Den Grev Alonso, som paa Eders Bud
Jeg fængsle lod — er udbrudt af sit Fængsel;
Men man er alt paa Sporet efter ham:
Man troer at have seet ham paa et Ekib,
Som nylig afgik til Neapel.

Enrico (affides).

Hm!

Saameget bedre!

(høit.)

Lad ham undslippe da!

I maae ham ei indhente paa sin Flugt;

Men kundgør i mit kongelige Navn,
At han er landsforviist, og maa ei sætte
Fod paa sicilisk Grund meer under Livsstraf.

Høvdingen.

Jeg iler Eders Bud i Kraft at sætte.

(gaaer.)

Leontio.

Hvad gjør Du?

Enrico.

Han har villet myrde mig;
Dog selv som Blancas Brudgom skal han bort.
Nu har jeg Lust da, mine Fiender flygte,
Og Seiren vorder min. O! Blanca! Blanca!
Nu vil jeg ile i din Arm - -

(vil bort).

Leontio (holder ham tilbage).

Min Konge!

Er hendes Noe og Salighed Dig kjær,
Saa nærm Dig aldrig den Ulykkelige!
Hun tør ei meer Dig see.

Enrico.

Hun tør, hun maa

Dg just for hendes Noe og Salighed:
Hun maa mig see, retfærdiggjort mig see,
Om saa hun saae mig sidste Gang nu.

Leontio.

Selv

Retfærdiggjørelse jeg Dig maa nægte;
Af mig hun vide skal, Du er uskyldig,
— Af dette Brev jeg selv nu har det seet;
Eh! ogsaa mig Din Masse havde skuffet —
Det skal jeg bringe hende nu; men bliv!
Af Dig hun intet Elfskøvsord tør høre,
Selv det uskyldigste er nu en Brøde.
Kan det Umulige Du muligt gjøre,
Dg hæve hendes Forhold til Alfonso,
Kan Himlen selv sit Sakrament kuldkaste,
Dg vil hun da — hvad aldrig jeg kan troe —
Sin Haand Dig række — da først kan Du nærmes
Dig den Ulykkelige.

Enrico.

Nei, jeg vil,
Jeg maa retfærdiggjøre mig, jeg fordrer
For Diebliffet dette Gæne kun,

Om hun endnu kan vorde min, jeg veed ei,
Dg derom spørger nu jeg heller ei;
Men skal saa aldrig meer jeg hende see
I denne Verden; er det sidstegang,
Dg skal vi Afsked tage som ved Graven;
— See hende maa jeg, sige hende maa jeg,
At jeg dog kun var svag, men ikke troløs;
Hun maa tilgive mig, hun maa mig elste,
Miskjendes af min Blanca kan jeg ikke,
For vil jeg offre Liv og Salighed.

Leontio (omarmet ham).

Enrico! — lad mig end engang Dig kalde
Bed dette elste gamle Navn — min Son!
Nu seer jeg først din h ste, store Sj l:
For Blancas Haand Du vilde Kronen offre,
Det kaldte jeg en Svaghed, og det hindred;
Men tusende var min Retf rdighed.
For Blancas Sj lefred Du nu har Mod til,
Den Elskedes Besiddelse at offre,
Det kalder Storhed jeg og Sj lekr ft.
Bliv fast, Enrico! lad den ikke v tke
Den Heltebyd, hvorfor Din Lidenskab

Nu overvundet sig i Støvet bster!
Dg end eengang Du skal Din Blanca see;
Dog ikke aabenbart — i Verdens Dine
Maa Blancas Dyd for Daddel ei udsættes:
Nu skylder hun Alonso og sig selv,
Ei aabenbart hans Fjende at modtage;
Selv Skinnet bør vi søge at undgaae. —
Dog skal Du hende see — Der er min Haand!
Ved Midnat skal hun vente Dig.
(trækker ham Haanden og gaaer).

Enrico.

Jeg kommer;

Udkast mit Lod da store Verdensdommer!
(gaaer.)

Alonso (kommer forklædt og næsten ukjendelig).

Nu er Tyrannen trug; nu gaaer jeg sikker
Dg ukjendt her, mens Navn og Skikkelse
Flyer med min gamle Tjener til Neapel.
Nu skal jeg see om Du er skyldfri, Blanca!
Dg held mig! held Dig! gjør jeg uret Dig;
Jeg gav mit Liv derfor, Du var uskyldig —
Men Eren er mig dyrere end Livet,
Hæv! Død! og Helved! har Du skuffet mig.
(gaaer).

Femte Akt.

(Begynder den anden Dags Aften og ender samme Nat).

(Slotshaugen ved Belmont).

(Det er en Fjøn stjernerklar Aften, Leontio og Blanca komme med hinanden.)

Blanca (med Enricos Brev i Haanden).

D! Fader, Du har Livet mig gjengivet,
Du fra Fortvivlelsen min Sjæl har frelst:
Gud være evig lovet! — min Enrico
Er ikke troløs.

Leontio.

Men dog tabt for Dig.

Blanca.

D! hvad er tabt, naar Kjærligheden lever,
Naar Troen paa det Evige her i os
Og det histoppe, Fader! et er tabt!
D! hvad er selv et Livs Glendighed

Mod denne store, salige Forvisning:
Her er dog Kjærlighed, og Naade hist!

Leontio.

Wærn! har du tvivlet paa Naaden selv i Himlen?

Blanca.

Ja Fader! dertil var det med mig kommet,
At ei til Gud jeg kunde bede meer,
At ei paa Frelseren jeg turde haabe;
Thi Herrens Aand var udslukt hos mig.

Leontio.

Blanca!

Saaledes har Din Fader aldrig elsket,
Det er ei godt at elske saa, min Datter!

Blanca.

Ja, at jeg tvivlet har paa Kjærligheden,
Det var ei godt, derfor har Gud mig straffet,
Dg vendt sig fra mig i mit Raserte;
Nu har han sig forbarmet over mig,
Dg givet mig min Troe mit Haab igjen.

Leontio.

O! Blanca, denne Elskov er Din Jammer.

Blanca.

Forsynd Dig ikke Fader! — hver en Synd
Lilgives skal, kun ikke den mod Anden,
Har Herren sagt — o! kjender Du den ei?
O! veed Du ikke hvo den Troster er,
Som Faderen vil sende os, — som slagrer
Lig Duen over os i Andagtsstunden,
Og tænder Alterilden i vort Hjerte,
Hvergang det hæver sig til Gud i Bonnen,
Hvergang vi see ham i Naturens Tempel,
I disse tusind Verdner, som hist funkle,
I Mennesket og i vort eget Indre
Og i dets Samklang med den Eneeste,
Naar her vi for hans Billed knæle — Fader!
Saa har Du aldrig Herren seet.

Leontio.

Mit Barn!

Jeg frygter Gud som Du, og ham tilbeder;
Men hvad Du siger der forstaaer jeg ei.

Blanca.

Forstaaer da jeg det? — nei, det er en Gaade,
Som Ingen uden Gud os løse kan;

Men den er hellig; visselig engang
Du føle skal hvad ei jeg Dig kan sige,
Men hvad mig gjør saa grændseløs lyksalig.

Leontio.

Gud hjælp Dig, Du Arme! er det Lykke,
At elske den, som aldrig Din kan vorde,
Stjøndt lige varmt han elsker Dig?

Blanca.

Ja, Fader!

Det mere er end Lykke; kald det Jammer!
Det er dog Salighed — o! glæd Dig med mig!
Hvad har jeg nu at sørge over meer?
Min Kjærlighed staaer atter klar og hellig,
Som Englen, der mig til min Himmel vinker:
Naturen smiler atter mig saa skjøn,
Og Evigheden straalet mig imøde
Fra hver en Stjerne, funklende og klar,
Fra hver en Blomst, som kjærlig til mig smiler,
Og Salighed skal tone mig imøde
Fra Kildens Sang, fra Fuglens høie Qvad,
Fra Hav og Bjerg og Dal, Fra Jord og Himmel,

Seg høre skal, og vide det forvist:

Her er dog Kjærlighed, og Naade hist!

Leontio.

Men Kongen! men Alonso!

Blanca.

O! forbinder

Et jordiff Baand da hvad ei Gud forbandt?

Dg kan en Verden Aanderne adskille?

Nei, Fader! jeg er fri nu og lykkelig,

Jeg kjender intet Baand, som nu kan hindre

Min høie, glade Flugt fra Blomst til Blomst,

Fra Fryd til Fryd, fra Stjerne og til Stjerne:

Nu rinder atter Kilden i mit Bryst,

Den levende, som op til Livet kvælder;

En evig salig Himmel staaer mig aaben.

Leontio.

Hvorledes? Datter! troer Du, at det Baand

Som til Alonso binder Dig, kan løses?

Blanca.

Ja visstelig; det løses kan og maa,

Om ikke før, saa dog naar Traaden brister,

Som binder end til Jorden denne Aand,

Hvis Salighed mig alt til Himlen hæver.

O! Fader, lad ei disse nedre Sorger,

Ei disse enge Misforhold os quæle!

Det er jo lette Aftentaager kun,

Som ei de hvide Stjerner kan fordunkle;

Hvor snart er ei den længste Nat forbi?

I Stjernesfjær vi sødt den kan bortvaage,

Dg fryde os til Morgenrøden — see!

Jeg fordrer ei af Jorden anden Glæde,

End den alt Himlen i min Sjæl har lagt,

Med den jeg kan i Sørgeklæder vandre,

Dg gjennem Taarer smile evig Fryd.

Leontio.

O! lykkelige Drøm!

Blanca.

Hvad siger Du?

Nei kald saa før en Drøm, en ængstlig Drøm,

For enge Verden med dens kolde Pliqter,

Dg alle disse smaa indskrænkke Fængsler,

Hvori den store Kjerlighed sig vaander!

Den Drøm vil snart forsvinde, Fader! — seer du,

Der gives store Gieblik, hvori

Et Glimt af evig Salighed os vækker,
Dg Sandhedsenglen hvidsker: hiint er Drøm,
Men ikke hvad du nu lykkelig føler;
Snart rinder op den store Livets Morgen,
Dg da skal vi tilbagesee og smile —
Dg prise Gud, at dette kun var Drøm.

L e o n t i o.

Forunderlige Barn! hvad sagde Du?
Hvis det er saa, hvad var min Klogskab da?
Hvad var den hele Statskonst, hvorfor fold
Dg haard, jeg har mit eget Barn opofret?

B l a n e a.

Bebreid Dig Intet, Fader! har Du ofret
Dit Barn, saa har til Herren Du det ofret,
Dg i hans Favn jeg vil velsigne Dig.
Maaskee hvis jeg Enricos Brud var vorden,
Vor Sjærlighed indslumret var paa Jorden,
Dmsmilet af en venlig Foraarsdag:
Men da var hist den først en Cherub blevet,
Som høi og straalende sig havde hævet
Til Livets Væld med store Vingeflag.
Nu har en Krands Du om min Tinding vundet,

Du troer, det er en jordisk Brudekrands,
Af skarpe Torne synes den Dig bundet;
Men seer Du ei dens underfulde Glænde?
Forklaret alt den om min Iffe blinker,
Som Stjernekroneen hist paa Himlens Blaa,
Lil Herrens stille Bollig den mig vinker,
Did vil jeg med min hvide Elskov gaae:
Der skal den ryste Skævet af sin Vinge,
Og her alt reen sig mod sin Himmel svinge.

Leontio.

Hvad mener Du? vil Du din Tilflugt tage
Til Skæret? Barn!

Blanca.

Ja, hvis det Skæret ei brister,
Som gjennemsigtigt flager for min Siæl,
Igjennemfunklet af de store Gnister,
Som fjernt fra Evighedens Straalevæld
Nedstrømme til mig; vil ei Gud borttage
Den Nest af Laage, her er end tilbage;
Saa griber jeg det Skæret, Du taler om,
Og venter Herren i hans Helligdom.

Leontio.

O! Datter, er det Dig, som for mig stander?
Jeg kjender neppe meer Dit Afsyn Barn!
Dit Vie straalere saligt som en Engels —
Jeg neppe vover at omarme Dig,
Du som forklaret for mig staaer. — O! Blanca,
Nu maa jeg knæle for Din Kjærlighed,
Og bede Gud den hist mig aabenbare,
Her er den mig en hellig Gaade.

Blanca (omarmet ham).

Fader!

Lad min Eniro nu for sidstegang
Mig møde her, — see! Tiden er ei lang,
Snart Kjærlighedens Himmel sig oplader.

Leontio.

Nu tør jeg rolig i Din Arm ham bringe.

(gaaer.)

Blanca (aleene, med hellig Begeistring).

Kom, Elfte! kom! nu skal Du finde
Din Blanca fri for Sorg og Qual,
Nu har hun seet det Lys oprinde,
Som Anden saae før Støvet's Fald,

Nu staaer hun som hiin første Qvinde
I Paradisets Myrthesal,
Dg hører — Gud i Skovens Kroner,
Dg i Cherubers Hymnetoner.

(gaaer).

(Riddersal paa Slottet Belmont).

(Alonso, forklædt som en gammel Harpespiller, træder
ind, ledsaget af Slottets Huushofmester).

Huushofmesteren.

Vil her I vente, Gamle! snart, jeg tænker,
Grevinden kommer; hun vil gjæstfri vist
Dg venlig Jer modtage.

Alonso.

Er hun hjemme!

Huushofmesteren.

Hun gik i Haugen med sin Fader nylig.
I maa ei undres, om I hende finder
Lidt forrigsfuld; igaar hun først blev Brud,
Dg hendes Husbond er imorges alt
Af Kongen landsforviist.

Alonso.

Saa tager hun

Sig hans Forvisning nær?

Hushofmesteren.

Naturligvis!

Saa ung og deilig, og saagodtsom Enke!

Det maa dog være tungt; desuden maa hun

— Om aldrig end hun sørgede derover —

Jo ved en Egteherre skamme sig,

Som er en Landsforræder.

Alonso (heftig).

Landsforræder?

(affides.)

Dit gode Navn, Alonso! det skal hævnnes.

Hushofmesteren.

Ja, veed maaskee I et, at Grev Alonso

Har villet efterstræbe Kongens Liv,

For selv sig her til Konge at oplaste;

Men det blev robet, og Forræderen

I Fængsel kastet; men han vidste snart

At sætte sig i Frihed, og for dog ei

Med tomme Hænder at forlade Landet,

Har skammelig han bortført Kongens Brud,
Prindsessen. — Skade, at han ei blev grebet!
Det skulde have glædet mig, at see ham
Sin stolte Nakke under Øren bøie.

Alonso (affides).

Ha! skjøne Estermøle!

(høit)

Men hans Hustrue?

Hushofmesteren.

Man haaber, at vor gode Konge vil
Af Naade for Grevinden søge Paven
Om dette Vaands Opløsning, og da finder
Den skjøne Frue vel Erstatning. — Ja,
Hvo veed hvad Lykke hun endnu kan gjøre?
Hun dør vist neppe som Grevinde.

Alonso.

Hvad?

Du mener, Kongen - -

Hushofmesteren.

Nu, derom man taler

Just ei saa høit; Folk mumler allehaande,
Hver har jo Lov at mene hvad ham lyst.

Alonso (affides).

Ha! taler Verden om min Skjændsel alt?
Wie, Du skal Dig forregne Konge! — Blaca!
Eroløse! Du skal følge mig, gaaer ogsaa
Min Vei herfra til de Fordsmtes Bolig.

Huushofmesteren.

Hvad er det vel, I mumler der i Skjægget?
Jeg troer I taler med Jer selv.

Alonso.

D! ja,

Det er min Bane saa. — Jeg tænker paa
En lystig Vise til Grevinden.

Huushofmesteren.

Ret saa!

Lad mig kun see, I hende muntre lidt!
Hun er saa from og god, kun lidt tungsindig
Hun altid var; men ved en Minnesang,
En skøn Musik hun græde kan af Glæde.
Tænk Jer nu om! jeg vil Jer ei forstyrres
Men overlader nu i Selskab Eder
Med disse gamle Niddermand.

(Peger paa de gamle Familiemalerier.)

For dem

J spille kan og sjunge til hun kommer.

(gaaer.)

Alonso (aleene).

Ta ved min Sang jeg kunde vække Eder
I Graven, gamle Riddere! Isald jeg
Besang min Hustrues Trofskab nu; — den sidste
Af Eders Stamme, vandrer hun nu her,
O! maa hun ei for Eders Afsyn blues?
Dog nei, Alonso! end Du ei fordomme!
— End er det muligt dog, hun var uskyldig —
Prøv først! — og lad saa Dommens Time komme,
Forsærdelig, som den der venter hist!
— — Rob Dig nu ei! men lad som Du er træt,
Og snsker Hvile! — muligt venter hun
Min Vres Morder end i Nat. — Hun kommer,
Staae mig nu bi! hver Hævnens Plageaand!

(tilhyller sit Ansigt saa meget muligt, og stiller sig
hvor der er mørkest i Salen).

Blanca (træder ind).

Velkommen Fremmede!

Alonso (med forøndt Stemme).

Vær hilset, Frue!

Wil I en Elding laane Huus inat,
Saa skal jeg Jer en lystig Vise spille.

Blanca betragter ham).

En Harpespiller! ham skaae alle Døre
Dg Hjertter aabne. — Lykkelige Lod,
At vandre saa med Harpen til sin Grav,
Dg intetsteds at have Hjem vaa Jorden!
Saaledes maa vel Livet være Dig
— Hvad virkelig det er — en Reise, Gamle!
En munter Reise til et bedre Land,
Som stedse flygter her, til hist det findes.

Alonso.

O! ja, min ædle Frue!

Blanca.

Saadan gaaer Du
Fra Land til Land vel, fremmed overalt,
Med Himlen kun og Stjernerne fortrolig,
Som troe og venlig Vandringsmanden følge!

Alonso.

Ja Troskab maa vi neppe søge her.

Blanca.

Hvorledes? gode Gamle! ikke her?
Jo visselig; men som en Flygtning kun,
Der Kjærligheden til sin Himmel følger.

Alonso (affides).

Hun elsker — ha! mig er det ei, Troløse!

(hoit)

Lillader J, Grevinde! vil jeg synge
En Sang om Trofskab og om Kjærlighed.

Blanca.

O! derom kan Du Skønnere ei synge,
End Hjertet sjunger i hvert trofast Bryst,
End Fuglen quidrer i den høie Luft,
Og Blomsten hvidsker salig fra sin Stængel.
O! Gamle, Du som med din Harpe vandrer
Fra Dør til Dør, og blander vennehus
Din Harpeklang med hver en hellig Tone,
Som tolker Haab og Kjærlighed og Glæde
I Menneskets og i Naturens Barm,
Du maa dog Meget have hørt og seet,
Hvorfor Du Gud for dette Liv maa prise,
Og hvorom hisset selv Du sjunge maa,

Naar Du har glemt hver Mislyd, her Du hørte,
Dg kun beholdt de rene Toner's Gienklang.

Alonso (affides).

Hun synes mig saa glad, saa lykkelig;
Forbryderiske Glæde!

(hoit)

Ædle Frue!

De rene Toner, som I taler om,
Har jeg kun saa af paa min Vandring hørt;
Men vil I høre hvad jeg har fornummet?

Blanca.

Velan! rør Harpen, Gamle! gjerne hører
Hver Sandhed jeg, som gjennem Tiden toner,
Selv om den synes sørgelig paa Jorden,
I Harmonie den dog opløser sig,
Dg smelter hen i hellig Samklang med
Det Evige, naar dette er forbi.

(satter sig.)

Alonso (affides).

Ha! hvor tilfreds! hvor rolig! — jeg skal ryste
Din Rolighed, skal Strængene saa briste.

(Han griber vildt i Harpen og synger med en haard
og frygtelig Stemme.)

En Riddersmand drog fra sin unge Brud,
For Ære og Seier at vinde;
Hun Troskab ham svoer ved den høieste Gud;
Men brændte i Løn for hans Fiende.

Dg der han tilbage med Seier kom,
Ei Hunden ved Porten ham kjender;
Hans Ære er røvet, hans Borg er tom,
Hans Brud er i Fiendens Hænder.

Da gaaer som en Betler i Natten han ud,
Bespørger selv Afgrundens Høre,
Til Helved han styrter iden troløse Brud,
Med Fienden, som myrded hans Ære.

Nu glad han sig styrter i Afgrunden ned
Med Nøkkets de hævnende Høre;
- - Den Ridder jeg priser: han holdt dog sin Eed,
Dg Salighed gav for sin Ære.

Blanca (syster).

Hu! Afgrundsfaug! forfærdelige Stemme!

Alonso.

Maaſkee I lider ei ſlig Sang, Grevinde!
Hvorfor er I ſaa bleg?

Blanca.

Hvo maa ei grue
Bed ſlige Toner? — Gamle! dem Du ei
Har af Naturen laant; — de ſkurre ilde.

Alonso.

Ja Uglen ſjunger heller ikke ſmukt
Bed Natteride; men dens Qvad dog ſtemmer
Heelt ſølfomt med ſaa mange Toner i os.
— — Siv mig et Nattelye nu for min Sang!
Eh! jeg er modig.

Blanca.

Hift et Kammer ſtaaer
Beredt til Huſets Gjaeſter — gaf med Fred!
Men ſov ei ind med denne Sang i Hjertet!

Alonso.

Mig forurooliger den ei; — Godnat!

(affides.)

O! Helved! ſkaſ mig Wiſhed kun, og Havn!

(gaaer.)

Blanca (alene, urolig).

Forunderligt med denne Harpespiller!

Han har forstemt mig med sin Sang. — Jeg voved

Faast ei at være ene med ham længer.

Mig synes, jeg har hørt den Stemme før;

- - Dog nei, jeg feiler vist; men den var rædsom.

Jeg var saa glad, saa lykkelig; nu ængster

Kun Eet mig, hví har jeg Alonso ei

Allt-aabenbaret, førend han forlod mig?

Hví maa jeg nu tilstaae ham som en Brøde,

Hvad dog ei mere nogen Brøde er?

Ia evig maa jeg min Enrico elske,

Men Ingen skal nu Blancas Brudgom være;

Alonso! Du maa denne Ret afftaaе,

Jeg gav Dig den jo i Fortvivlelse;

Nu skal Du vide Alt, og mig tilgive,

Som Gud mig har tilgivet, — Herren griber

Den Haand nu, som jeg Dig affindig rakte,

Og jeg er fri; — Alonso! Du kan dog ei

Mig troløs kalde, naar jeg aldrig mere

I denne Verden min Enrico seer,

Men sidder ene med min Sjærlighed

Dg benter paa Forflaring i min Celle.
Kun denne eene Gang endnu! jeg maa
Dog see ham, førend Verden jeg forsager,
Endnu engang ham sige, at jeg elsker
Ham evigt, helligt, med min hele Sjæl,
Dg at jeg aldrig meer skal tvivle paa
Hans Kjærlighed. — O! hvis det er en Synd,
At jeg endnu engang omarmet ham,
Saa tilgiv mig det, Gud! — det er den sidste.
- - Nu er det Midnat. — Tys! — jeg hører Nogen.
Maaskee han ad den hemmelige Dør
Er kommet ind. — Han er der. — Min Enrico!
(styrter i hans Arme.)

Enrico.

O! Blanca, evig Elskte! — saadan mødes
Engang vi blandt de Salige, forsonte
Med Gud og Verden og os selv! Nu staaer dog
Min Elskov reen, retfærdiggjort og hellig
For Dine Dine, Blanca!

Blanca.

Ja saa klar,
Som Naaden og Barmhjertigheden hist.

Tilgiv mig, Gud! at jeg fortabt mig troede!

Du skal jeg aldrig meer forsage.

Enrico.

Elste!

I dette Øieblik er jeg saa salig,

At selv det Sakrament, som os adskiller,

Mig ei forfærder; det er dog ei evigt,

For Gud i Himlen er Du min.

Blanca.

Ja sandlig!

Did higer ogsaa nu mit Haab, min Længsel,

Dg indtil Gud min Kjærlighed modtager,

Den her skal vandre som en Himmelbrud

I dunkle Slør, og langt fra Verdens Glæder.

Enrico.

Al! Elstede! — er det din Villie nu?

Jeg ærer den, jeg skulde med Dig frydes;

Men al! jeg kan det ei; — Du Sløret vælger!

— O! hvorfor slaaer mit Hjerte dog saa tungt

Med denne Tanke? — har jeg end den Trost,

At Blanca elsker evigt sin Enrico,

At ingen anden Mand paa Jord Dig savner —

- Thi for Alonso skal min Kongemagt
Beskytte Dig. — Hvor smerteligt! hvor tungt!
Hvor ulyksaligt dog, at vide Dig
Indmuret i et Kloster! — fjernt og kun
Gjennem Gittret og det dunkle Slør
At kunne skimte Skyggen af den Elskte,
Dg aldrig meer Dig slutte til mit Bryst! - -

Blanca.

Du kan dog gennem Gittret til mig tale,
Din Aand kan dog i Bøn og Andagt møde
Mig kjærlig her, indtil det store Gitter
Imellem os nedstyrter — Sløret brister,
Dg Aanderne forenes evig hist.

Enrico

O! var som Du en Seraph jeg paa Jorden,
Jeg kunde ogsaa salig svinge mig
Til denne Høide, hvortil Du nu hæver
Som en Forklaret Dig; men Blanca! — see!
Jeg mangler Englevingen, som Dig hæver:
Jeg staaer paa Jorden end, en Støvets Søn,
Kan ei din Himmel naae, og vover ei
Banhellig den i Støvet at nedbrage.

Blanca.

Snart skal Du see, at det var bedre dog,
Som Herren nu har føiet det, end som vi
Selv troede bedst det og lykkeligst. — O!
Sad selv jeg nu paa Thronen ved din Side,
Du havde den forbrudt, jeg havde opvakt
Strid i dit Indre, blodig Strid omkring Dig,
Dg for en Lykke, som langt høiere
Dg renere vi nu kan evig nyde
I aandelig og salig Elskov.

Enrico.

Pige!

Jeg troer, min Elskov evig er som Du;
Men som den sig paa Jorden aabenbarer,
Den menneskelig ved Naturen hænger,
Kan ei fornægte den; jeg føler det,
Forgjæves vil jeg selv indbilde mig,
At jeg har Kraft til voldsomt at løsrive
Mit Væsens eene Halvdeel fra den anden;
Jeg kan mig ei af dine Arme rive,
Saalænge Du paa Jord end for mig staaer.

Blanca.

O! er det sandt, saa kom da, Dødens Engel!
Dg overskjær den sidste svage Traad,
Som binder mig til denne Verden!

Enrico.

Er da

Enricos Favntag værre Dig, end — Dødens?

Blanca.

O! Elskede, nu gjør Du mig bedrøvet,
Det inderlig bedrøvet; nu jeg seer,
Det var en Drøm; — vi kan det ei. — O! Himmel!
Forbarm dig over os!

Enrico.

Vi kan det ei!

Du kan det heller ikke, Blanca! — Held mig!
At heller ikke Du det kan — nu skal Du
Det heller aldrig. — Elskte! skal jeg end
Til Christenhedens Fader, som en Pilgrim
Ydmyget gaae, og sør hans Fod mig kaste,
Dg trygle, som en Betler, ham i Støvet;
Han løse maa den Pagt, som os adskiller.

Blanca.

Han kan det ei, og kunde han det end,
Det blev dog Synd for Gud; alt hvad jeg ønsker,
Er at han Klofret mig vil aabne.

Enrico.

Aldrig!

Blanca.

Saa aabne Du mig da Din Favn o! Himmel!

Enrico

Nei, Din Enricos Favn Dig aaben staacr,
Dg den skal aldrig — aldrig sig tilfukke;
Du har det sagt, — selv har Du sagt det, Blanca!
Ei heller Du det kan; det var en Drøm,
En qvælende, en unaturlig Drøm,
At vi paa Jorden skalde Nande drage,
Dg ei ubaande Livet Barm ved Barm;
Ei derfor var vor Elffov mindre hellig,
Den maa jo vore Bæsner heelt forbinde,
Kan ei adskille Sjæl fra Legem saa,
At vi som reene Nander her skal vandre;
Det er umuligt — det har Gud ei villet,
Da han os skabte i sit Billed her

Som Mennesker; — vi Mennesker skal blive
Saalænge vi er her, vi har ei Magt til
Bort Væsen i sin Heelhed at adskille, —
Det er umuligt. — Kom da, Elskte! kom!
Ei noget Sakrament er mere heiligt,
End det, som evig alt forbinder os
I vore Hjerters inderligste Samsund,
Kun det kan ikke Himlen selv kuldkaste.

Blanca.

Enrico! nei, hvad nu jeg maa fordemme,
Som en Forbrydelse for Gud og Verden,
Det kan jeg heller ei.

Enrico.

Kortviolte Pagt!
Staaer du nu som en Muur imellem os?
Omslyrtes skal Du. — Blanca! elskte Blanca!
Hvor kunde Du mig denne Marter volde?
Hvor kunde Du mistvivle om min Elskov?
Og hævne Dig saa rædsomt paa os Begge?

Blanca.

Ja, det var Synd, maaſkee saa stor en Synd,
At aldrig den tilgives kan, — mod Anden

Den hellige har jeg forbrudt mig — ja,
Jeg veed det — Blancas Synd er stor paa Jorden:
Hun tvivlet har paa Naaden selv i Himlen,
Hun tvivlet har paa Kjærligheden her;
Men derfor er dog Naaden ikke udslukt,
Og Kjærligheden lever end — og Haabet:
- - Tilgiv mig Gud! — tilgiv mig, min Enrico!
Jeg var affindig.

Enrico.

Skal Du derfor bede?

Skal derfor Du nu mig affindig see?

- - Jeg slipper aldrig Dig af mine Arme.

(omfavner hende rasende).

Blanca (støder ham forskædet fra sig).

Jeg ved vor Kjærlighed besværges Dig!

Forlad mig nu! og see mig aldrig mere!

Før giennem Sløret bag det sorte Bitter,

Hvis ikke — hvad jeg haaber — før hos Gud!

Enrico.

O! Blanca, er saavidt det med os kommet,

At Du maa selv mig støde fra dit Bryst?

— Velan! saa skal Du aldrig meer da see mig;

Jeg skal mit Afsyn i min Sorg indhulle,
Som var Du død og borte — jeg skal sidde
Paa Thronen som en Mand og Sorgen skjule;
Men græde som et Barn, naar jeg er eene.
- - Men flye mig, Blanca! flye til Verdens Ende!
Hvis ei Enrico mere Dig maa see;
- - Dog ogsaa did min Elskov Dig forfølger,
Jeg Land og Kongerige vil forlade,
Og følge Dig — og til mit Bryst Dig trykke:
— I samme Verden aander Du som jeg,
Du kan mig ei tilbagestøde - -

(omfavner hende voldsomt igjen)

Blanca (river sig løs).

Eving mig

Dog ikke til den Elskov at forbande,
Som er mit Haab, min Troe, min Salighed!
Enrico! kan Du ei Dig fra mig rive,
Kan Du ei see mig flye, og lade af
At følge mig —

(Knæler for ham).

Saa drøb mig da, Du Elskte!

Og jeg velsigne skal den Haand, som støder
Af Kjærlighed mig Dolken i min Barm.

Enrico (vild).

Dys! Blanca, beed mig oftere ei derom!

Jeg kunde i Fortvivlelse det gjøre.

Farvel! — farvel da, Elskte! — lad mig da

For sidstegang Dig kunge til mit Hjerte!

D! gid det kunde brikte nu! — Farvel!

(omfavner hende og vil flye).

Blanca (holder ham tilbage).

Bliv! styrk ei fra mig i Fortvivlelse!

- - D! Elskede, var nu din Blanca død,

Saa vilde Dig din Kjærlighed ei være

En Smertens men en Salighedens Engel,

Som Dig omslagred hvor Du stod og gik,

Dg peged stille til hiint Trostens Hjem,

Hvor bedende for Dig hos Gud jeg stod;

Da vilde Du din Gjærning dog fuldende

Paa Jorden med en Christens Haab og Mod,

Dg med den hele Kraft, Dig Gud har skjænket

Lil kongelig og herlig Daad — da vilde

Du, ei forstyrret af en jordisk Attraa,

I Støvet ahne det Guddommelige,

Dg i dit store Kald det aabenbare.

Naar træt af Livets store Sorger da,
Forglemmende de Smaa, Du gik til Hvile
Ved Midnatstid, da skulde ofte Du
I søde Drømme see din Blancas Afsyn,
Naar hun forklaret standed for din Sjæl,
Og høre hende med en himmelsk Røst
Velsigne Dig, og styrke Dig paany
Til kraftig og taalmodig at fuldende.
-- O! Elskede, lad os da Afsked tage,
Som jeg paa Evighedens Grændse stod!
Hvo veed hvor nær min Time er. — Farvel!

Enrico (rørt).]

Ja Blanca! Du er død for mig — Farvel!
(De staae længe i en stum Omsavnelse, idetsamme
træder Alonso ind uden Forklædning).

Alonso (betragter dem).

Tak! Herved, tak! nu har jeg Lys og Visshed.

(Slukker Lampen)

Nu skal I aldrig mere Lyset see.
Vaagn op af Din Henrykkelse, min Hustru!
Vaagn op min Vres Morder! — og forsvar Dig

Hvis ikke Du vil falde som en Synder
Paa Retterstedet - -

(drager sit Sværd og angriber Enrico).

Enrico.

Hvad? — Alfonso!

Blanca.

Himmel!

(iler ud).

(De kæmpe i Mørket).

Alonso.

Her hjælper hverken Himmel eller Helved.

Enrico.

Hun er uskyldig — jeg besværges Dig
Ved Gud i Himlen! - -

Alonso.

Swærg ved Satan heller!

Saa vil jeg troe Dig.

Enrico.

Troe da hvad Du vil!

Dg faer til Helved!

(støder ham ned).

Blanca (kommer tilbage med Ene).

Himmel! staae os bi!

Alonso i sit Blod! — Hjælp, Hjælp!

(Hunsvolkene ite til.)

Enrico.

Alonso!

Hvor har jeg saaret Dig?

Alonso.

I Sjælen, — ha!

Min Ere har Du myrdet, ikke mig.

Blanca (Enaler for Alonso).

Lad mig forbinde Dig! er Saaret dybt?

Ulykkelige!

Alonso.

Blanca! ræk din Haand mig!

Sværg! elsker Kongen Du?

Blanca.

Ved Gud i Himlen!

Jeg elsker evig ham; men viid - -

Alonso.

Ei meer

Jeg vide vil; nu døe, troløse Brud!

(støder hende sit Sværd i Brystet)

(til Enrico).

Du skal Dig ikke glæde ved din Seier.

Blanca.

Hav Tak! min Brudgom! jeg velstener Dig:

Nu har Du givet mig min Troe tilbage.

Enrico! — nu jeg i din Arm kan døe.

(Kaster sig i Enricos Arme).

Enrico.

Gud! Blanca myrdet! —

Blanca.

Ja, jeg haaber det.

Alonso (leer).

Den Ridder jeg priser, han holdt dog sin Eed,

Dg Salighed gav for sin Ere.

Enrico.

Bort! Djævel! — bort! din Helvedlatter skal

Ei blande sig med denne Engels Dødsfak.

Til Bøvlens Haand jeg spare skal dit Liv.

Alonso.

Jeg leer ad Helved selv; men hun, ha! hun

Skal følge mig. — Kald hende ei en Engel!

-- Dog bort! jeg vil ei hendes Ansyn see;
Hun smiler som en Engel jo --

(han føres bort.)

Enrico.

Min Blanca!

Blanca.

Ja Elskede! nu er din Blanca jeg;
Hist intet Sakrament vor Aand adskiller;
Til Himlen række disse Lænker ei,
Hvori paa Jorden Sjælen sig forvilder.
Adskilt var alt paa Jorderig vor Vej;
En venlig Haand vor Afskedsstund formilder.
Ei her skal meer Din Blanca dig undvige;
Hun flyer; — men see! hun flyer til Himlens Nige.

Enrico.

O! Elskede, forlad mig ei!

Blanca.

Jeg maa,

Den evige Bestemmelse mig tvinger;
Vor Skjæbne vil et Offer; jeg det bringer. —
Vær lovet, Gud! at Du det endte saa!
Nu seer jeg hvi min Kjærlighed fik Vinger:

Den skal ei mellem Dig og Thronen staae,
Den flygte skal og over Thronen svæve,
At Du fra den kan seirende Dig hæve.

Enrico (løfter sit Sværd).

O! Elskte, lad mig flye med Dig da!

Blanca (holder hans Haand tilbage).

Nei,

Du blive maa og tro Din Gjerning ende,
Dg kongelig som Ornen Flugten vende
Igjennem Skyen til en evig Vej;
Dg Gud skal vist en Engel til Dig sende,
At Du vansmægter og forsager ei;
Den Engel — Elskte! skal din Blanca være,
Hun skal engang din Sjæl til Himlen bære.

Et Bud.

Nu døde Grev Alonso af sit Saar.

Hushofmesteren.

Hans sidste Ord var: Blanca! var du troe!
Saa tilgiv mig; og beed for mig histoppe!

Blanca.

Gud være med ham!

Enrico.

Beed ei for din Morder!

Leontio (kommer forskædet).—

Mit Barn, min Blanca dræbt! — Alfonso død!

O! jeg er Skyld i al den Jammer; — Bee mig!

(Knæler for Blanca.)

O! Datter, kan din Fader Du tilgive?

Hans kolde Klogskab myrded Dig.

Blanca.

O! Fader!

Jeg seer en mægtig Haand fraoven her,

Den Hjertet knuser, men vor Synd forlader;

Fred være med Dig! snart Du mig gjenseer.

(tit Enrico)

Farvel! min Elffte! — seer Du? — hist oplader

Mit Paradiis Cheruben med sit Sværd;

Min Kjærlighed har Veien did nu fundet,

Du har ei tabt — Du har -- mig evig vundet.

(gæer i hans Arme.)

Enrico.

Du er bortflygtet alt, du hote Sjæl!

O! salig var Din Himmelflugt, min Blanca!

(til Leontio.)

Ulykkelige Fader! som forstenet
Du stander her — saaledes staaer Du for mig,
Steenhaarde, tusfende Mærfærdighed! —

(lægger Blancas Liig i hans Arme.)

Omsavn din Datter! — hun er kold som Du.
Gud Dig tilgive! — jeg kan ei.

(styrter ud.)

Leontio (lægger Blancas Liig sagte ned, knæler
for hende og kysser hendes Haand).

O! Blanca!

O! beed Du for os i din Evighed!
Naar der Du staaer af Englens omgivet,
Medbeed til Kongen Trøst og Kraft i Livet!
Mig Noe i Løden! — Fædrelandet Fred!

E p i l o g.

Ei et tilfældigt Spil af ydre Kræfter
Har Musen her i Kamp mod Billien seet;
De Verdnens Flugt, som Tanken famler efter,
Er ei af Hændelsernes Storm fremledt:
En evig Lov til Himlen Stjernen hester,
Forgjæves intet Sandskorn er udspreedt,
Og Blomsten, som et Barn i Legen taber,
Maaskee i Faldet selv en bedre skaber.

Forunderligt de tusind Led sig kjæde
I Verdnernes og i Naturens Ring,
Forunderligt de samme Kræfter lede
Planetens Gang, Pendulens maalte Sving;
O! saae vi meer end stykkeviis hernede,
Vi tumled ei saa vildsomt her omkring,
Men vilde ved hvert enkelt Spor selv dvæle,
Og see det store, underfulde Hele.

Nu see vi ofte planløs Strid i Livet
Dg sælsom Kamp i Menneskenes Bryst,
Som var de største Kræfter kun os givet,
For selv at knuse sig i fjendelig Dyst;
Nu vakler selv den største Sjæl, som Sivet
For Verdensstormen, mellem Dval og Lyst,
Dg kan ei Luen i sit Indre dæmpe,
Hvor Lidenskaberne i Mørket kæmpe.

En saadan Kamp har Barden her fremstillet;
Dg ledet Sandheds Aand besjæle den,
At Diet skue kan i synligt Billed
Hvad Hjertet lønligt kjende maa igjen;
Dog saadan ei, at knuset og forvildet
Det sig skal see en Bold for Hændelsen;
Men at selv bristende det sig kan fryde
Dg elske selv den Lov, som det maa lyde.

Anmærkning.

Emnet til dette Sørgespil er en Novelle af
Le Sage, kaldet Le Mariage de vengeance, som
findes i hans Histoire de Gil Blas de Santillane
Liv. IV. Chap. IV.

Rettelser.

- Pag. 11 Linie 4 Grundbold læs: Grundlov
— 117 sidste Linie flier l. flier
— 121 næstsidste Linie Haad l. Svad
— 160 Linie 3 er Konge l. har Magten
— 187 Linie 6 om l. om.
-

